

NIEUWE AVONTUREN

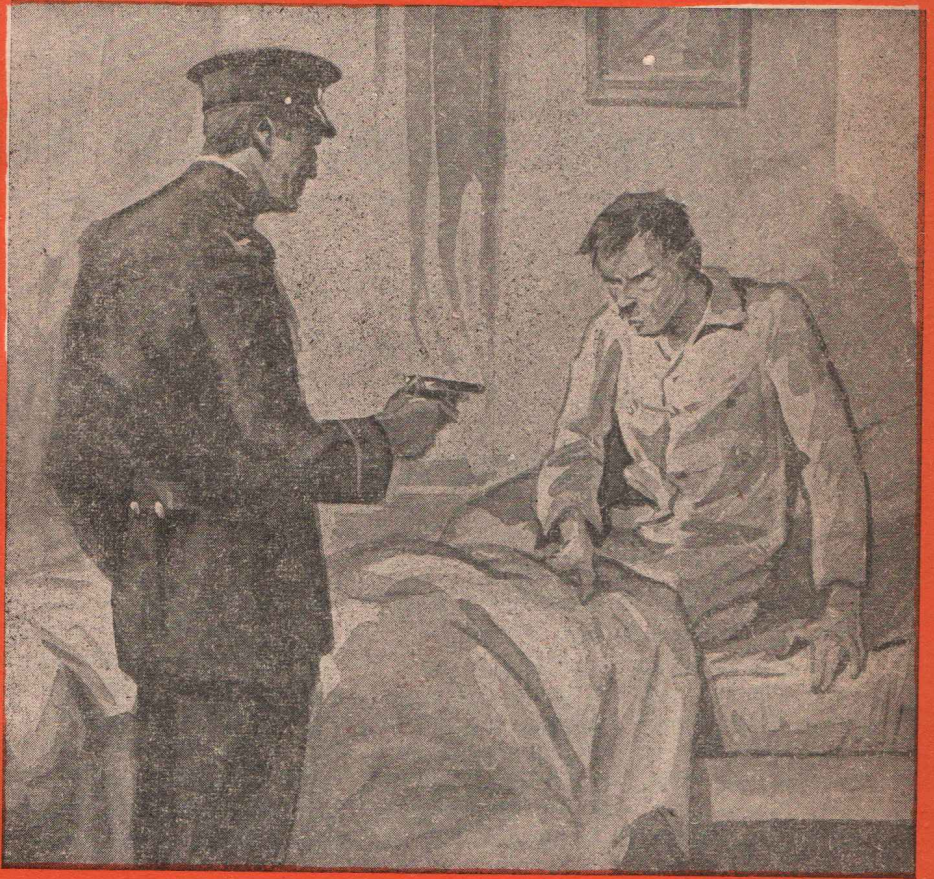
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Gesluierde Dame

Nr 2211

WERELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIE: 6 Fr.

J.L.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gesluierde dame

Hoofdstuk I

WRAAK AAN JOHN RAFFLES !

Het was omstreeks half acht in de avond van een voorjaarsdag te New York en Bernard Monkhouse, de rijke beurspeculant was juist van plan, zijn servet neer te leggen en op te staan van de tafel, waaraan hij met zijn vrouw en twee kinderen tamelijk stilzweigend het middagmaal had gebruikt, toen een der bedienden in de deurope-

ning kwam staan en zei:

— Iemand aan de telefoon, mijnheer!

De borstelige wenkbrauwen van Monkhouse gingen een ogenblik in de hoogte en daalden toen plotseling snel en diep, zodat zijn zwarte ogen als het ware schuilen gingen onder een afdak en onzichtbaar werden.

Hij had een snelle blik op zijn vrouw

geworpen, die zacht met de beide kinderen sprak, een jongen en een meisje van nauwelijks acht en tien jaar en zei toen kortaf tot de wachtende bediende:

— Het is goed, ik kom. Welke telefoon?

— In uw studeerkamer, mijnheer.

Monkhouse ging de kamer uit vluchtig nagekeken door zijn vrouw, op wier gelaat voor een ogenblik een dodelijk vermoeide, smartelijke uitdrukking te bespeuren viel.

Op de gang gekomen bleef Monkhouse een ogenblik staan en richtte toen haastig zijn schreden naar zijn grote kamer, die op de eerste verdieping van het fraaie huis aan de 20ste Straat, bij het Gramery Park, gelegen was.

Hij sloot de deur, stak het grote vertrek in zijn volle breedte over, tot hij zijn schrijfbureau bereikt had en nam de telefoon ter hand.

— Hallo, met Bernard Monkhouse!

— Letter Z, nummer achttien! klonk het aan de andere kant van de lijn.

— Ik had het wel half en half gevreesd. Wat is er?

— Eerst het woord.

— Rattenval.

— Het cijfer.

— Tweemaal dertien, zevenmaal vijf.

— Het is goed. Kan niemand luisteren?

— Ik ben geheel alleen.

— Vanavond om half twaalf bijeenkomst.

— Waar?

— Zelfde plaats als bij de laatste keer.

— Zal hij er zijn?

— Hij zal er zijn.

— Nog iets?

— Niets anders dan ijver, wraaksucht, vastberadenheid. En zorg op tijd te zijn.

Bernard Monkhouse legde de hoorn neer, ging voor zijn schrijftafel zitten, waar hij snel de elektrische leeslamp had opgedraaid, steunde het hoofd in beide handen en keek met sombere blik voor zich uit.

Zijn gelaat kreeg een harde, wrede, ja zelf bloeddorstige uitdrukking, een uitdrukking, die zijn vijanden en con-

currenten op de Beurs vreesden als een kwade ziekte, want zij voorspelde voor hen ongelukken en rampen.

Met een afgemeten gebaar nam hij een lange en dikke sigaar uit een kistje, dat onder het bereik van zijn hand stond, beet er ruw de punt af, stak haar aan en bromde toen voor zich heen:

— Ik heb dat alles wel voorzien. Ik heb de Moloch er van in kennis gesteld en nu blijkt het dat ik goed heb gezien. Welk een tegenslagen, welk een vernedering heeft de bende van het «Kwade Oog» in slechts enkele weken moeten ondergaan. Bijna tien mannen gedood, evenzoveel zwaar gewond, een half honderd gevangen genomen, die voor het merendeel langdurige tuchthuisstraffen zullen krijgen, om niet te spreken van het gevaar, dat zij onze geheimen zullen verraden. En dat alles door toedoen van slechts één enkele man. Het klinkt bijna ongelooflijk. Wat de gehele politiemacht van New York in maanden van langdurig speurwerk niet vermocht, dat bereikte John Raffles in een paar weken. Heeft hij dan werkelijk een verbond met de duivel gesloten, zoals van hem gezegd wordt? Het moet wel zo zijn, want wat hij doet is schier onverklaarbaar.

Het gelaat van Monkhouse had op dat ogenblik een uitdrukking van duivelse wreedheid en woede.

Men kende Bernard Monkhouse als de rijkste Beursman, die wel eens wat gewaagd speculeerde, maar die over een groot fortuin te beschikken had, hetwelk hem was aangebracht door zijn vrouw.

Hij was lid van een dure club, hij was een trouw comparant achter de coullissen van verschillende variétés, hij bezocht geregeld de renbanen en schouwburgen en men fluisterde, dat hij bij dat alles zijn nog jonge vrouw op schromelijke wijze veronachtzaamde.

Monkhouse bleef nog geruime tijd in gepeins verzonken zitten, nu en dan een vloek versmorend, tot hij eindelijk opstond, 'n blik op zijn polshorloge wierp op een schelknop drukte en tot de even later binnentredende bediende zei:

— Mijn hoed en mijn jas. En de auto. Waar is mevrouw?

— Bij jonheer Henri en jongejuifrouw Ellen, mijnheer.

Monkhouse bromde iets voor zich heen en de bediende verwijderde zich. Een paar seconden later trad hij weer binnen met de jas en de hoed van zijn meester. Hij hielp hem de kledingsstukken aantrekken en vroeg, toen Monkhouse al bij de deur was:

— Zal mijnheer thuis souperen?

— Neen. Jullie kunt wel naar bed gaan; ik heb een vergadering, waarbij het wel eens laat kon worden.

De bediende trad meesmuilend achteruit, want hij meende de aard te kennen van de « vergaderingen ».

Bernard Monkhouse vond zijn two-seater reeds voor de deur staan, een fraaie, gesloten blauwe wagen.

Hij zette zich naast de chauffeur, die aan zijn pet tikte, trok het portier dicht en zei:

— Naar het Alambra Houseman.

Een half uur later stopte de auto en Monkhouse stapte uit.

— Terugkomen mijnheer? vroeg de chauffeur.

Monkhouse dacht slechts even na en gaf toen ten antwoord:

— Niet nodig. Ik weet niet of ik wel hier blijf, dat zal er van afhangen hoe de voorstelling is. Ga maar terug.

En terwijl de auto wegreed, trad Monkhouse het theater binnen, waar hij een vaste plaats had en waar alle suppoosten hem kenden.

Hij woonde een paar bedrijven bij, sprak met enkele kennissen, die zich daar eveneens bevonden en om half elf, juist toen het laatste bedrijf zou beginnen en het scherm reeds was opgehaald, verliet hij zijn loge, trok jas en hoed aan en ging de schouwburg uit.

De nacht was, althans voor de nog prille lente, bijzonder helder en de sterren fonkelden aan een volkomen wolkeloze hemel. Het was buitengewoon zacht weer en alles voorspelde voor de dag van morgen het schoonste lenteweder.

Hij keek ongeduldig rond, tot hij eindelijk een taxi in het oog kreeg, die

nog vrij was en de chauffeur wenkte.

— Harbour Street! beval hij.

Na een tocht van bijna drie kwartier stopte de auto op de hoek van de zo-even genoemde straat.

Monkhouse stapte uit, betaalde de chauffeur en zag hoe de auto wegreed. Hij ging de Harbour Street in, die reeds geheel verlaten lag en raadpleegde nogmaals zijn polshorloge bij het licht van een straatlantaarn. Het was tien minuten voor half twaalf.

Hij keek nogmaals behoedzaam om zich heen, zette de kraag van zijn overjas hoog op en trok de rand van zijn slappe vilthoed in de ogen. Toen liep hij haastig verder, gedurende ongeveer vijf minuten en plotseling scheen het, alsof de aarde hem verzwolgen had.

Toch was zijn onverhoedse verdwijning zeer eenvoudig in het werk gedaan; hij had niets anders gedaan dan vlug de klink opgelicht van een smalle houten deur in een korte schutting, die twee huizen met elkander verbond.

Hij was deze deur doorgestaan en stond nu op een donkere binnenplaats, slechts heel flauwtjes verlicht door het schijnsel uit een paar ver verwijderde vensters.

Monkhouse moest hier dan ook op de tast zijn weg zoeken, tot hij tenslotte stilstond voor een tweede deur, heel wat steviger en die ook op slot scheen te zijn.

Hij haalde een sleutel uit de zak en tikte zo zacht mogelijk op het paneel van deze deur, eerst drie korte tikken, snel achter elkaar, dan twee met een langdurige tussenpoos, dan weer drie vlugge, ten slotte nogmaals twee, door een lange tussenpoos gescheiden.

Dit scheen wel een soort sein te zijn, want aan de andere kant werd het op dezelfde wijze beantwoord. Toen ging er in de muur naast de deur een klein, getralied luikje open. Te zien viel er niets, maar er klonk een zachte mannenstem, die na enige ogenblikken vroeg

— Wie is daar?

— Kapitein X.

— Het woord?

— Rattenval.

— Het cijfer?

- Tweemaal dertien, zevenmaal vijf.
- Het wachtwoord?
- Wraak aan John Raffles.
- Laat het teken zien.

Monkhouse knoopte zijn jas los en haalde uit zijn portefeuille een stukje perkament papier, waarop met rode inkt een zonderling figuur was getekend, van grillige vorm, hetwelk hij door het luikje, nauwelijks een hand breed, naar binnen stak. Heel even was daarachter een zwak schijnsel zichtbaar, toen kwam de hand met het stukje papier weer te voorschijn en de stem sprak:

— Het is goed.

De zware deur ging open, Monkhouse trad binnen en de deur werd onmiddellijk weer achter hem gesloten.

Hij stond tegenover een zwaar gebouwd man, wiens gelaat voor het grootste gedeelte schuil ging achter een zwarte lap, die in een punt op zijn borst neerviel en die weinig anders vrijliet dan zijn doordringende, dicht bijeen geplaatste ogen.

Monkhouse stond aan het begin van een vrij brede gang, met marmeren tegels bevoerd. Hij scheen hier de weg te kennen, want hij ging dadelijk verder, bijgelicht door de deurbewaarder met zijn elektrische lantaarn.

Vijf meters verder sloeg hij een hoek van de gang om, volgde een dwarsgang over een aanzienlijke lengte, wel bijna twintig meters en werd toen eensklaps

opnieuw tegengehouden door een tweede deur.

Monkhouse bevond zich hier in een van die reusachtige, doolhofachtige pakhuizen van New York, die reeds in de achttiende eeuw werden gebouwd, aanstonds na de komst der eerste kolonisten en die zich in de loop der eeuwen hebben weten te handhaven door hun stevige bouw, al liet hun praktische inrichting in deze moderne tijd allicht wel iets te wensen over.

Bijna nergens ter wereld vindt men zulke grote kelderruimten, zo voortreffelijk beschut tegen hitte en koude, want die kelders zijn allen uitgehakt in het graniet van Staten-Island, waarop New York is gebouwd.

En in zulk een reusachtig pakhuis bevond zich thans Bernard Monkhouse.

Bij deze deur herhaalden zich dezelfde formaliteiten en ten slotte opende zich ook deze deur en Monkhouse kon binnengaan.

Hij stond in een kaal gemeubeld expeditielokaal, met schier eindeloze toonbanken, zeker niet als de plek, waar men een samenkomst had kunnen verwachten van leden van de gevreesde bende, die sedert enige maanden schrik en onrust in New York verspreidden.

Ten derde male kwam Monkhouse voor de gesloten deur van een zijvertrek te staan en nu klonk voor de laatste maal het wachtwoord uit zijn mond: Wraak aan John Raffles.

Hoofdstuk II

WRAAKPLANNEN

Het was waarschijnlijk het vertrek, waar zich de expeditiechef van het reusachtige pakhuis ophield, hetwelk Monkhouse thans betreden had.

Het was fraai gemeubeld, met gemakkelijke stoelen, een kleed op de grond, en een paar mooie etsen aan de muren.

Het vertrek had slechts één venster, dat uitzicht gaf op een geweldig grote binnenplaats, maar dat thans gesloten was met gordijnen en een stevig houten luik, met ijzeren banden versterkt.

Het was helder verlicht door een elektrische kroon, die in het midden van het vertrek hing.

Er bevonden zich daar reeds drie mannen, goed gekleed, twee van middelbare leeftijd, de derde nauwelijks 25 jaar, met een lang, bleek gezicht, een dunne neus, gekromd en die hem deed gelijken op een roofvogel, en zwart sluikeer.

Allen rookten en zij hadden blijkbaar nog niet veel met elkaar gesproken.

De oudste van die drie mannen was Thomas Darrell, de eigenaar van dit pakhuis, lid van de Raad van Zes van de bende van het « Kwade Oog » misdadig van aanleg en door eigen aandrift, bekend om zijn wreedheid onder het personeel en op wie reeds tweemaal door wanhopigen, om een kleinigheid op straat gezette arbeiders, 'n aanslag was gepleegd.

En vreemder tegenstelling was zeker niet denkbaar als tussen het aartsvaderlijk uiterlijk van deze man met zijn grijzende bakkebaarden, zijn kleurloze wimpers en zijn lichtblauwe ogen, en zijn tijgerachtige wreedheid, die hem

zelfs voor de afschuwelijkste misdaden niet deed terugschrikken.

De derde man in het vertrek aanwezig, die in rok was gekleed, had een neerhangende snor, wallen onder de ogen en slappe, vermoeiende trekken.

Maar in zijn groenzwarte ogen fonkelde een vals licht, als van een roofdier, dat op prooi belust is.

De drie mannen hadden slechts even opgezien, toen een hunner de deur voor Monkhouse was gaan openen, nadat deze het wachtwoord had uitgesproken.

Zij wisten wel dat bedrog hier bijna onmogelijk was, want de enige toegang tot deze kamer was door de expeditiezaal en die kon men op haar beurt des nachts alleen bereiken langs de weg, die alle kapiteins moesten afleggen.

Monkhouse zette zijn hoed af en ontdeed zich van de zwarte lap met kleine gaten er in, welke hij zich voor het gezicht had gebonden, zodra hij de smalle schuttingsdeur was gepasseerd.

Hij trad dadelijk op Thomas Darrell toe, drukte hem de hand, knikte de beide anderen even toe, en vroeg toen op zachte toon:

— Waarvoor is het ditmaal?

— Nu, dat kun je wel begrijpen, Monkhouse, het is natuurlijk om een einde te maken aan het optreden van die vervloekte Raffles.

— Komt de Moloch zelf?

— Dat heb ik je immers al getelefoneerd.

— Wij zullen een onaangenaam kwartiertje doorleven, vrees ik. Wij zijn niet eens voltallig, onze vijfde kapitein zit in de gevangenis.

Toen trad de man met de haviksneus en het bleke gelaat, Jim Dunlop, een paar stappen naar voren en zei woest:

— De Moloch kan niet vergen, dat wij alles voorzien. Wij zijn geen gedachtenlezers. Wat er geschied is, dat had hij zelf, met al zijn scherpzinnigheid en al zijn kundigheden onmogelijk kunnen voorkomen.

De vierde kapitein, Arthur Burner geheten, keek de spreker met zijn zwartgroene ogen een ogenblik doordringend aan en zei toen:

— Neem je wat in acht, Dunlop. Denk er om dat je over de hoogste in gezag spreekt. Het zou je slecht kunnen vergaan, wanneer hij vernam hoe je hem beoordeelt.

Dunlop trad weer achteruit, met opeengeklemd lippen en gefronste wenkbrauwen, maar toch ook een weinig bleker.

Hij wist het maar al te goed; ook de derde aanvoerder van de bende van het « Kwade Oog » dulde niemand naast zich, evenmin als hij kritiek kon verdragen en hij was meedogenloos voor degenen, die hem ook maar in het minst durfden weerstreven. De dood, dat was de onverbiddelijke straf voor iedereen die zich verzette tegen zijn bevelen, die zich ongehoorzaam, of zich slechts onvolgzaam betoonde.

De man, die zoeven gesproken had, keek Dunlop nog eens scherp aan en mompelde toen voor zich heen:

— Ik geloof dat het zaak is, een weinig het oog op je te houden, jonge man. Je bent eerezuchtig en eerezuchtige mensen zijn gevaarlijk in onze bond. Je bent wat al te spoedig de ladder opgeklimmen, van gewoon lid tot luitenant, van luitenant tot kapitein bevorderd. En vergis ik mij niet, dan gaat je ambitie nog verder. Neem je in acht, Dunlop, wees voorzichtig, man, dat is alles wat ik je kan aanraden.

Monkhouse had nogmaals een blik op zijn polshorloge geslagen. Het was twee minuten voor half twaalf.

En van dat ogenblik spraken de mannen geen woord meer.

Nauwkeurig om half twaalf en zonder dat iemand zijn nadering door het

minste gerucht had bespeurd, stond eensklaps een vijfde man in hun midden.

Hij was binnengekomen door een smalle opening in de achterwand van het vertrek, die verborgen was geweest achter een fraai wandtapijt, en Darrell was de enige die kennis droeg van de aanwezigheid van die geheime toegang. Hij zelf had zijn huis beschikbaar gesteld voor de leider van de Bond en niemand wist wanneer en hoe hij binnenkwam; dat wist zelfs Darrel niet.

Want de man, die zoeven was binnengetreten, was de Moloch.

Zijn gelaat was onzichtbaar, evenzeer als zijn gestalte.

Want beide waren verborgen achter een dof zwarte pij en een kap, die ter hoogte van de ogen slechts zeer smalle spleten had, zodat het volkomen onmogelijk was, iets te kunnen raden van de vorm van het hoofd, noch van de gestalte van de man.

Men kon alleen vaststellen, dat hij boven de middelmaat was, krachtig geschouderd en kaarsrecht. Maar dat was alles.

Niet zodra had hij het wandtapijt terzijde geschoven en stond hij in het vertrek, of de vier kapiteins sprongen op van hun stoelen en stonden in gebogen houding in een rij voor hun aanvoerder.

Wel mochten zij hem vrezen, die man, die men de bijnaam van de Moloch gegeven had: van de gevreesde Godheid der oude Egyptenaren, die mensenoffers aannam, want zijn wreedheid kende geen grenzen.

De aanvoerder stond daar volkomen onbeweeglijk en alleen was achter de spleten van de wijde kap het schitteren van zijn ogen zichtbaar.

Nu schreed hij langzaam naar de reeds voor hem gereed gezette stoel, dicht bij de geheime ingang, nam er afgemeten in plaats en begon toen met het stellen van enige vragen, waaruit de identiteit van de vier kapiteins en zijn eigen moest blijken.

De stem klonk dof en vreemd onder de zwarte zijde van de kap. Nadat aan de ingewikkelde formaliteiten volkomen veldaan was, zodat ieder bedrog volko-

men was uitgesloten, liet de Moloch langzaam zijn blikken gaan over de vier aanwezige kapiteins en begon toen:

— Gij zijt met vier man; een uwer ontbreekt. Ik heb u hier ontboden om te spreken over de omstandigheden, welke met die verdwijning gepaard gingen.

Zijn stem had van woede getrild en hij scheen zich slechts met moeite te kunnen beheersen. En nu vervolgde hij:

— Het is voor ulieden natuurlijk geen geheim, waaraan die ontstentenis van uw medebestuurder is toe te schrijven. Nog pas enige maanden geleden werd het Genootschap, de bende van het « Kwade Oog », voor de derde maal tot leven gewekt en het liet zich aanzien, dat wij ditmaal ongestoord onze plannen zouden kunnen ten uitvoer brengen, nadat reeds tweemaal door John Raffles een einde was gemaakt aan het bestaan van onze vereniging.

Weer hield de Moloch een ogenblik op en deed in heftige gemoedsbeweging, een paar stappen in het vertrek.

Jim Dunlop hield zijn ogen niet van hun af en bromde voor zich heen:

— Het ontbreekt onze aanvoerder wel een weinig aan zelfbeheersing. In dit opzicht kon hij een lesje genomen hebben bij onze eerste Chef, die liever de wereld om zich heen zou hebben laten vergaan dan door een enkel driftig gebaar te verraden wat er in hem omging. Nu, laten wij afwachten, misschien ben je niet lang meer onze chef, mijnheer de onbekende aanvoerder. Als ik maar eenmaal je identiteit heb weten te doorgronden.

Dunlop voltooide de zin niet, maar hij volgde de Moloch met een blik, die deze zeker veel te denken zou hebben gegeven, wanneer zijn geest niet door andere gedachten in beslag was genomen.

De Moloch had zich weer in zijn stoel laten zakken en begon opnieuw, terwijl hij zich uit alle macht tot kalmte dwong

— Een paar weken geleden zouden wij, zoals gij u allen herinnert, onze eerste grote slag slaan. Ikzelf had het plan opgemaakt. De Beurskoning, Jerry Hooker, zou worden opgelicht en voor zijn vrijlating zouden wij van zijn doch-

ter een som van een half miljoen dollar hebben geëist. Een uwer vond dat bedrag te hoog...

Zijn hoofd had zich langzaam in de richting van Jim Dunlop gewend en achter de smalle spleten fonkelden de ogen boosaardig.

— Ja, ja, wij weten wel wat wij aan elkaar hebben, mompelde Dunlop voor zich heen, terwijl hij de schouders ophaalde.

— Kapitein Dunlop meende dat wij konden volstaan met een vijfde van dat bedrag, hernam de Moloch.

— Daarbij blijf ik nog altijd en de uitkomst heeft ook aangetoond, dat ik gelijk had. Moloch, zei Jim Dunlop rustig. Indien het meisje niet ware afschrikt door de onzinnige hoogte van de losprijs, dan zou alles goed zijn gegaan. Zij zou 100.000 dollar hebben gebracht naar de opgegeven plaats, zij zou er John Raffles niet hebben bijgehaald, wij zouden een groot bedrag rijker zijn en naar alle waarschijnlijkheid, hoewel ik dat laatste niet zeker durf zeggen, zouden wij geen zestig mannen in slechts weinig weken tijd hebben verloren.

— Je durft heel wat zeggen, kapitein Dunlop, klonk het gesmoord achter de zijden kap.

— Waarom zou ik het niet durven zeggen, als het de waarheid is? vroeg Dunlop, terwijl hij de Moloch onbeschaamd opnam.

— Het is goed! viel de aanvoerder hem kortaf in de rede. Wij zullen niet langer over dit onderdeel uitweiden. Maar dit is zeker, het was John Raffles, die ons toen in de wielen reed, die bellette dat wij de losprijs inden, die Jerry Hooker bevrijdde, die naderhand zijn plaats innam, terwijl die vervloekte rijk-aard veilig met zijn dochter in een voorlopig onbekende richting ontkwam en die ten slotte de oorzaak was dat hier, eergisteren, te New York, veertig van onze mannen, waaronder drie luitenanten en een kapitein, gevangen werden genomen en nog enige anderen zwaar gewond in het gevecht met de politie.

— Om onze twee schone damesleden niet te vergeten! riep Dunlop spottend

uit. En ik geloof dat zij ons nog heel wat nut hadden kunnen verschaffen. Zij hebben zich geweerd als de wilde katten die zij zijn; maar ook zij zitten thans veilig achter slot en grendel.

— Ik denk dat dit voor kapitein Dunlop een aanleiding is om er spottend over te spreken, klonk het dreigend achter de zijden kap.

— Geenszins, dat kan ik u verzekeren, hernam Dunlop op luchtige toon. Wel echter houd ik vol, dat al dit onheil vermeden had kunnen worden. Maar omdat ik niet behoor tot hen, die weklagen over zaken, welke toch niet ongedaan zijn te maken, zo zou ik u willen verzoeken om voort te gaan.

De overige kapiteins hadden niet zonder schrik en tekenen van ongeduld en afkeuring geluisterd naar de tartende woorden van Dunlop.

Het was ook voor hen geen geheim gebleven, dat Dunlop een zeer eerezuchtig man was, die de Moloch sedert enige weken, waar hij maar kon, de voet dwars zette en dat hij zelfs zijn leven had gewaagd, door te trachten, de persoonlijkheid van die geheimzinnige aanvoerder te doorgronden, onder het voorwendsel dat een organisatie als die van het « Kwade Oog » niet mocht of kon worden aangevoerd door een chef, die zelfs bij zijn legeraanvoerders niet bekend was.

Maar juist in deze tijd, zo oordelen de kapiteins, was eensgezindheid volstrekt noodzakelijk en wantrouwen en vijandschap onder de bestuurders kon ernstige gevolgen hebben.

En daarom luisterden zij met toenemend ongeduld naar de verklaringen van Dunlop, die rustig sprak alsof het zo hoorde, terwijl hij zeer goed moest weten dat zelfs de kapiteins niet het recht hadden hun stem te verheffen, zolang de Moloch aan het woord was.

Deze had Dunlop een ogenblik zwijgend door de nauwe oogspleten aangezien en zei op scherpe toon:

— Ik zou wensen, dat kapitein Dunlop de voorschriften niet uit het oog verloor en zweeg totdat ik hem verlof gaf, zijn opmerkingen te doen horen. Ik ga nu voort. Het is dus John Raffles

geweest, die dit eerste grote plan in duigen deed vallen. Op een wijze die mij nog volkomen onverklaarbaar is, doorzag hij bijtijds onze voornemens en de plaats innemend van Hooker, de schatrijke Beurskoning, trok hij naar Florida, om daar een toevlucht te zoeken in zijn villa. Twee van onze mannen hebben getracht, de gewaande Hooker in de trein daarheen uit de weg te ruimen, en de uitslag was, dat zij op een der tussenstations werden gevangen genomen, terwijl onze doodsvijand rustig verder reisde. In de stad waar zijn villa gelegen was en waar nogmaals een nachtelijke overval werd beproefd, moesten opnieuw zes mannen, het loodje leggen en zij vielen in handen van de politie of werden gedood. Het was toen reeds duidelijk, dat het niet de echte Hooker kon zijn, die ons al deze opeenvolgende nederlagen had toegebracht. Maar iets ergers zou nog gebeuren. Die man, die door de duivel op ons af moet zijn gezonden, wist de papieren machtig te worden van een van onze leden, die aan de overval hadden deelgenomen en voor wij nog konden weten wat er daarginds geschied was, nam hij de plaats van zijn slachtoffer in, reisde naar New York terug en wist op een onbegrijpelijk stoutmoedige wijze binnen te dringen in een van onze geheime vergaderplaatsen, na de politie te hebben gealarmeerd. Het gevolg is u allen maar al te goed bekend: het werd voor ons een zeer ernstige nederlaag, want meer dan veertig onzer leden werden omsingeld en gevangen genomen. Het is waar, dat men een vijftal hunner dadelijk weer op vrije voeten heeft moeten stellen, omdat men hun feitelijk niets ten laste kon leggen, maar de anderen zijn in verzekerde bewaring gehouden. Welnu, aan deze toestand moet een einde komen, tot iedere prijs. Wij moeten ons van John Raffles ontdoen, ten koste van alles. Hij staat ons in de weg, zoals hij gedaan heeft van het ogenblik af dat het « Kwade Oog » voor de eerste maal werd gesticht. En ik heb u hier ontboden om maatregelen te beramen, teneinde die man voor goed uit de weg te ruimen. Zolang hij

nog in staat is, ons pad te kruisen, zullen wij niets van betekenis kunnen verrichten.

— Om van een zitting in de elektrische stoel maar te zwijgen, liet de stem van Dunlop zich horen, die onverschillig achterover in zijn stoel leunde, zijn lange benen over elkaar geslagen en naar de zoldering starend, alsof er niemand anders in het vertrek aanwezig

was.

— Ik denk dat geen onzer daaraan zou ontsnappen, als wij tenminste geen maatregelen nemen om het te beletten. Wij moeten daarom John Raffles doden.

— Ik ben het volkomen eens met de geachte vorige spreker, klonk alweer de spottende stem van Jim Dunlop. Maar om John Raffles te doden, moet men eerst weten waar en wie hij is.

Hoofdstuk III

VROUWELIJKE HULP

Het bleef enige tijd stil in het vertrek.

Iedereen die daar aanwezig was, gevoelde wel, dat het binnenkort tot een uitbarsting zou moeten komen tussen twee mannen, die elkaar zo bitter vijandig gezind waren als de Moloch en kapitein Dunlop.

En toch begrepen allen evenzeer, uitgezonderd misschien de weerspannige kapitein, dat het ogenblik slecht gekozen zou zijn, om het thans tot openbare vijandschap te laten komen.

De Moloch verloor dan ook geen ogenblik zijn kalmte, ofschoon hem dit blijkbaar grote moeite kostte en hernam:

— Kapitein Dunlop heeft gelijk: wij moeten weten waar en vooral wie Raffles is. Ik ben niet zo dwaas te ontkennen, dat hierin de grote moeilijkheid schuilt. Hij is eergisteren, na de inval der politie, plotseling opnieuw verdwenen, zonder enig spoor na te laten en het zal zeer moeilijk zijn, hem in een stad als deze terug te vinden. Toch moet het geschieden, al zou het daartoe nodig zijn, deze gehele wereldstad

tot de laatste steen af te breken. Iedereen moet zijn waakzaamheid verdubbelen, iedereen moet zich wapenen met tien ogen en tien oren, om beter te zien en beter te horen, iedereen moet wantrouwend zijn als het konijn en vlug als de slang. Geen enkel bijeenkomst mag meer plaats hebben, wanneer niet alle aanwezigen zich hebben kunnen identificeren op een wijze, die elk bedrog volkomen uitsluit. Want evenmin als wij de strijd opgeven, zal Raffles dit doen. Hij zal zich nog wel eens vertonen en dan moeten wij dadelijk slaan.

— En wanneer hij zich voorlopig achter de schermen houdt? vroeg Dunlop.

— Dan moeten wij hem door list uit zijn tent lokken, hernam de Moloch op heftige toon. Dat is bij een vroegere gelegenheid reeds eenmaal gelukt en het kan herhaald worden.

— Dat betwijfel ik, zei Dunlop hoofdschuddend. Raffles is geen ezel, die zich tweemaal aan dezelfde steen stoot. Hij zal ditmaal wel beter oppassen, als hij een advertentie in de bladen vindt, waarin « een arm onschuldig meisje de hulp

van John Raffles inroept ». Ditmaal zal hij zeker wel eerst eens gaan onderzoeken, of het arme meisje soms deel uitmaakt van onze bende.

— Dan moet een van onze mooiste vrouwen op hem worden afgezonden.

— Waartoe het opnieuw nodig zal zijn hem eerst te vinden.

— Men moet hem vinden. Tot iedere prijs moet men hem vinden. Voor ons mag niets onmogelijk zijn. Ik wil, verstaat ge mij, ik wil dat hij gevonden wordt.

— Goed, wij nemen een ogenblik aan, dat wij zijn spoor hervonden hebben, hernam Dunlop. Wat wilt gij met die mooie vrouw aanvangen?

— Die moet zijn zinnen betoveren, hem in haar netten lokken.

— O, is dat de kleine truc? Dan kunt gij evengoed trachten, de zinnen van een stokvis te betoveren. Gij kunt u gerust die moeite sparen, Moloch, ik zeg u dat het tot niets zal dienen. Raffles te willen vangen met de schoonheid van een vrouw, men kan wel zien, dat gij nog steeds niet goed weet met wie gij eigenlijk te doen hebt.

De slag kwam aan, dat was maar al te goed te merken, want de Moloch maakte een heftige beweging en stond half van zijn stoel op, alsof hij Dunlop wilde aanvliegen.

Maar er was iets in de schijnbaar zo doffe, bleekblauwe ogen van Dunlop, dat hem weerhield.

Hij mompelde iets onverstaanbaars en barstte toen uit:

— Het zal geschieden zoals ik het beveel. Ik laat mij niet wijsmaken, dat een man als hij, zo belust op avonturen, jong nog, gezond, op de duur weerstand zou kunnen bieden aan de verleidingskunsten van een waarlijk mooie vrouw. Ik weet er een, aan wie zelfs de Heilige Antonius geen weerstand zou kunnen bieden en morgen zal ik haar naar u toezenden, kapitein Darrell. Gij zult dan met haar het nodige bespreken.

— Die dame weet dus wie gij zijt? vroeg Dunlop als terloops.

— Zij weet het niet, en zij zal het ook nooit weten, evenmin als een uwer, antwoordde de Moloch afgemeten. Daar-

in schuilt juist mijn kracht, dat verzeker ik u.

Hij was nu opgestaan, trad tot dicht voor Dunlop en vervolgde op gedempte stem:

— En laat niemand het wagen, mij mij ongehoorzaam te zijn.

— Doelt dit speciaal op mij? vroeg Dunlop, die bezig was, een sigaret in een klein daartoe bestemd toestelletje te rollen.

— Wie de schoen past, trekke hem aan, zei de Moloch kortaf. Gij zeldet zoeven, dat ik Raffles nog niet voldoende schijn te kennen, laat ik u dan zeggen, dat er onder de leden en zelfs onder de kapiteins personen schijnen te zijn, van wie hetzelfde ten mijnen opzichte geldt. Gij kent mij niet, Dunlop, als gij denkt dat ik de spot met mij laat drijven en mij de kaas van het brood laat eten. Het is een populaire uitdrukking, waarvan gij de betekenis wel zult weten. Ik weet mij te verdedigen, laat dit u voldoende zijn.

Dunlop had zijn sigaret klaar, klapte het instrumentje dicht, stak de sigaret tussen zijn lippen, keek de Moloch met halfgesloten ogen aan en haalde de schouders op zonder een woord te zeggen, terwijl hij naar zijn hoed greep.

De Moloch was weer achteruit getreden en zei nu:

— De vrouw over wie ik sprak, zal morgenochtend om tien uur bij u komen, Darrell. Zij zal een geleidebriefje bij zich hebben, met de woorden: « Waakzaamheid en List »! Zij zal u zelf haar naam wel zeggen. Zij was reeds een lid van de tweede bende en zal u zeker van veel dienst zijn. Ontvang haar onder een of ander voorwendsel en spreek alles met haar af. Ik moet zorgvuldig van al haar vorderingen op de hoogte worden gehouden. Gij kunt de telegrammen en brieven doen bezorgen aan het huis in de Bowery, waar ik ze op de gewone wijze zal laten halen. Ein thans leg ik u voor de laatste maal de grootste waakzaamheid op en ik verlang dat iedereen, van de gewone leden tot de kapiteins, zich tot het uiterste zullen inspannen om het gevaar te helpen bestrijden, dat John Raf-

fles heet.

Hij knikte even en was het volgende ogenblik achter het wandtapijt verdwenen.

De anderen hoorden heel zacht een deur of luik verschuiven en toen werd het stil.

Dadelijk trad Darell op Dunlop toe en zei op ernstige toon:

— Dat loopt verkeerd, Dunlop.

— Wat bedoel je, mijn waarde?

— Houd je niet van de domme, her-nam de ander ongeduldig. Je weet heel goed wat ik bedoel. Je bent tegenover de Moloch opgetreden op een wijze, die niet door de beugel kan. Het was duidelijk te zien, dat de aanvoerder zich inhield, omdat wij thans eensgezind aan een taak van het grootste gewicht moeten arbeiden, anders zou het zeker zo goed niet zijn afgelopen. Het komt mij voor, dat je de strafbepalingen in de statuten van je eigen vereniging nog niet goed kent of vergeten bent, Dunlop.

— Je vergist je, Darrell, ik zou ze achterstevoren uit het hoofd kunnen opzeggen als je me des nachts plotseling wakker maakt.

— Dan is het mij een raadsel, met welk doel je op deze wijze de Moloch tart.

— Maar ik tart hem volstrekt niet! riep Dunlop ongeduldig uit. Ik wijs hem alleen maar op zijn onhandigheden, zijn fouten. Mag dat niet?

— Je weet zelf heel goed dat het niet mag, Dunlop, kwam nu Arthur Burner zich in het gesprek mengen. De Moloch is onaantastbaar en dat is ook heel goed zo. Waar zou het heen moeten als iedereen maar het recht van kritiek had.

— Een ogenblikje, ik ben niet iedereen! riep Dunlop uit, terwijl hij zich trots oprichtte. Ik heb er voor te waken, dat de bende van het « Kwade Oog » zo goed mogelijk haar taak verricht en als ik zie, dat de aanvoerder voor zijn eigen taak niet berekend is, dan acht ik het mijn plicht, daarvan openlijk te getuigen.

— Nu, daarvan kon je wel eens spijt hebben, zei Bernard Monkhouse meesmulend. Ik kan je verzekeren, dat het niet zo leuk is, wanneer je je de vij-

andschap van de Meester op de hals haalt. Je wilt toch zeker niet zeggen, dat je onbekend bent met het feit, dat reeds enige malen personen, die zich de wrok van de Moloch berokkend hadden, op een goede dag eensklaps verdwenen zijn en nooit meer zijn teruggekomen?

— Ik weet het.

Dunlop wierp een blik uit zijn fletsblauwe ogen in het rond en een ogenblik was het alsof zij glansden als koud staal, maar slechts een zeer kort ogenblik.

Toen zei hij onverschillig: ik zal het mij in het oor knopen.

Hij nam zijn hoed en deed zijn overjas dicht. Op het ogenblik dat hij wilde heengaan, nam Burner hem bij een knoop van zijn jas en zei lachend, zodat zijn slecht gebit geheel zichtbaar werd:

— Mag ik je een goede raad geven, Dunlop?

— Zeg maar op, zei deze kortaf.

— Ik zou in de eerste tijd, vooral in het donker en als ik alleen was, maar heel goed oppassen en goed mijn ogen de kost geven. De Moloch heeft lange armen; zij reiken ver.

Dunlop keek Burner strak aan en zei toen honend:

— Je bent dus van plan, op staande voet de Moloch te doen weten, wat ik zoeven gezegd heb?

Burner trachtte zijn schrale stem honingzoet te doen klinken, toen hij antwoordde:

— O, dat is niet eens meer nodig. De Moloch heeft door de telefoon woord voor woord alles verstaan wat er in dit vertrek gesproken is, van het ogenblik af dat hij door het luik ging. Zie je, jij wist, dat nog zo niet, omdat je nog maar een nieuweling bent, maar dat is zo zijn gewoonte.

Toen ging Dunlop heen, misschien niet meer zo volkomen zeker van zijn zaak als hij zoeven nog geweest was...

Darell wachtte totdat de beide andere kapiteins ook waren vertrokken, langs dezelfde weg, die zij waren gekomen.

Toen draaide hij het licht uit, ging op zijn beurt achter het wandtapijt,

zocht even naar een knop, verborgen in de met krullen versierde lambrisering, drukte er op en verdween door de smalle opening, waarvoor een laag schot bijna geruisloos was weggeschoven.

Hij trok het schot weer achter zich dicht, ontstak zijn zaklantaarn en liep dicht, ontstak zijn zaklantaarn en liep vele meters ver door een smalle gang, waar twee mensen elkaar slechts met de grootste moeite zouden hebben kunnen passeren; feitelijk was het niets anders dan de uitgespaarde ruimte tussen twee zogenaamde spouwmuren. Het zou hier zeker volmaakt donker zijn geweest zonder het licht van de zaklantaarn, want nergens was deze muur door een venster doorbroken. Aan het einde bevonden zich twee deuren vlak tegenover elkaar, of beter gezegd luiken, zonder kruk en die eveneens slechts in beweging konden worden gebracht door op een goed verborgen uitsteeksel te drukken.

De ene deur voerde naar een kleine binnenplaats, waar nooit iemand een voet zette en waar slechts afval lag en het was door deze deur, dat de Moloch placht binnen te treden, als hier de Raad van Zes bijeenkwam, de tweede deur echter voerde rechtstreeks naar de particuliere woning van Darrell.

Toen hij het schot terzijde had laten glijden en het weer had dichtgetrokken, zodat het opnieuw onwrikbaar vast zat, stond hij aan de voet van een smalle, houten trap. Hij begon haar te beklimmen, tot hij bovenaan was gekomen; vier en vijftig treden. Nu bevond hij zich op de bovenste verdieping van het reusachtige pakhuis en hij liep snel, nadat hij zijn lantaarn gedoofd had, over de grote zolders, waar hij even goed de weg kende als zijn zijn eigen huis. Eindelijk opende hij een tweede deur, zelfs voor een scherp oog niet te onderscheiden van de houten wand, waarin zij zich bevond en nu stond hij in zijn eigen huis, hetwelk onmiddellijk aan de pakhuisruimte grensde.

Alles was hier volkomen duister en Darrell wist, dat de bedienden zich reeds ter ruste zouden hebben begeven. Hij daalde behoedzaam de trappen af, richtte zijn schreden naar zijn slaapkamer

en begon zich aanstonds te ontkleden. Tien minuten later sliep hij.

De volgende dag, precies om tien uur, kwam een van zijn bedienden hem uit zijn kantoor halen met de mededeling, dat er een dame was, die mijnheer onmiddellijk voor een dringende zaak wenste te spreken.

Zonder iets te zeggen stond Darrell van zijn werk op en ging naar een fraai gemeubeld zijvertrek, waar de bezoeker wachtte.

Toen Darrell binnentrad, sloeg de vrouw de volle terug, waarmede zij zich het gelaat had bedekt en Darrell moest bekennen, dat hij nog nooit ter wereld een zo mooi vrouwengelaat had gezien.

De perzikzwarte wangen, de buitengewoon grote, nachtzwarte ogen, de fijn getekende wenkbrauwen en de overvloed van ravenzwart haar, zouden een schilder tot verrukking hebben gebracht. De vrouw was groot en bezat een koninklijke gratie, die ieder van haar gebaren tot een lust voor de ogen maakte.

Zij keek hem een ogenblik glimlachend aan, als iemand die zich wel bewust is van de indruk die zij pleegt te maken en zei toen met een diepe, warme stem:

— Gij zijt immers mijnheer Darrell?

— Die ben ik, madame. Mag ik de reden van uw bezoek weten?

Darrell kende die reden zeer goed, maar hij was een voorzichtig man en hij wilde zekerheid hebben.

Terwijl de vrouw de tas van zijn leder opende, die aan haar pols hing, zei zij, terwijl zij haar stem tot een fluisstering liet dalen:

— Ik heet Pina Baretta, althans voor u, mijnheer Darrell, en voor hen, die... in deze zaak betrokken zullen worden. En hier is mijn legitimatie.

Zij had een verzegeld briefje uit haar tas genomen en stak het Darrell toe.

Deze keek even naar het zegel, hetwelk een eigenaardige, grillige tekening vertoonde, overtuigde zich dat het ongebroken was en sneed toen de enveloppe open. Hij nam er een kaartje uit, waarop slechts de woorden stonden:

« Waakzaamheid en List ».

Hij scheurde het kaartje in kleine snippers, schoof de schone bezoeker haastig een stoel toe, trok de zijne zo dicht mogelijk bij de hare en begon toen op zachte toon:

— Gij kunt hier vrijuit spreken, madame, wanneer gij uw stem wat laat dalen. Dit vertrek is bij uitstek geschikt voor... kleine vertrouwelijke mededelingen. De muren zijn dik, de deuren zijn gepolsterd en er hangen, zoals u ziet, zware gordijnen voor. Het enige aangrenzende vertrek is mijn eigen particuliere werkkamer en daarvan heb ik de deur zo lang gesloten. En wil mij nu eens zeggen, of gij reeds op de hoogte zijt gesteld van de taak, die u op de schouders zal worden gelegd?

De jonge vrouw knikte langzaam een

paar malen met het hoofd en het was alsof haar gelaat plotseling een verandering onderging.

De bovenlip werd een weinig opgetrokken, zodat de parelwitte, gelijkmatige tanden, zichtbaar werden, de neusvleugels trilden en in de grote ogen vernauwden zich de pupillen, zoals bij roofdieren, wanneer zij plotseling van uit de duisternis in het licht treden.

Haar zachte, diepe stem had eensklaps een scherpe bijklank gekregen, toen zij zei:

— Ik weet waarvoor men mijn hulp heeft ingeroepen. Ik moet John Raffles aan u overleveren, en ik zal het doen, als Satan mij ten minste niet in de steek laat.

Hoofdstuk IV

ONVERWACHTE HULPTROEPEN

Thomas Darrell was ongetwijfeld een harteloze, wrede schurk, en toch voelde hij een vreemde huivering over zijn lichaam gaan, toen hij die stem hoorde en toen zijn ogen die van Pina peilden; het leken wel bodemloze afgronden vol van dreigende duisternis te zijn, maar heel achterin gloeide het van een boosaardig vuur.

Maar mooi bleef zij, ondanks alles, buitengewoon mooi. Er had even zwijgen geheerst en toen begon Darrell weer

— Kunt gij u reeds een voorstelling maken van de wijze, waarop gij uw taak denkt te volbrengen?

— Ik zal er geen doekjes om winden, mijnheer Darrell, mijn taak is buitengewoon zwaar. Op het ogenblik schijnt

niemand met enige zekerheid te kunnen zeggen waar zich onze man bevindt en ik verg toch zeker niet te veel, als ik verzoek, hem mij aan te wijzen.

— Misschien toch wel, madame. Want wanneer men u Raffles kon aanwijzen, dan zou men hem ook kunnen doden.

— Als wij maar eenmaal wisten waar en wie hij was dan zou het moeilijkste gedeelte van het werk achter de rug zijn. Wij hoopten ook hoofdzakelijk op uw hulp, om daartoe te geraken. Ik ben niet gewoon om complimentjes te maken, madame, daartoe bezit ik noch de gave, noch de aandrift, maar ik mag wel zeggen dat gij bijzonder schoon zijt, zo mooi als ik nog nimmer een vrouw zag. Daardoor hebt gij even-

als een prinses van den bloede, toegang tot alle kringen. Want de schoonheid is een vrijkaart, die alle poorten opent. Dit moet het u, dunkt mij, gemakkelijker maken, Raffles op het spoor te komen. Hebt gij reeds voor uzelf uitgemaakt, welke rol gij denkt te spelen?

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, mijnheer Darrell. Eerlijk gezegd, had ik gehoopt, dat gij mij althans enig aanwijzing zoudt kunnen geven. Een soort uitgangspunt.

— Misschien is er, ondanks alles, toch wel zo iets als een uitgangspunt. Luister eens, madame Baretti. Zijt gij op de hoogte van de zaak Hooker?

— Volkomen.

— Gij weet dus, dat Raffles zich heeft opgeworpen als de beschermer van die millionair en van zijn dochter?

— Ik weet het.

— Dan is het u ook bekend, dat Hooker gevlucht is, nog altijd met zijn dochter Marjorie, beiden zeer waarschijnlijk vermomd?

— Ook dat is mij medegedeeld.

— Goed zo, dan kan ik met u spreken. Het komt mij voor, dat een man als Raffles de banden met zijn beschermelingen niet zo spoedig zal losmaken, temeer niet omdat hij wel kan begrijpen, dat Hooker voorlopig nog niet veilig is. Misschien telefoneren of schrijven zij elkaar; er zou dan nog een band bestaan en Hooker te vinden zou wel eens gelijk kunnen staan met Raffles te ontdekken.

— De zaak is nu maar: hoe vinden wij Hooker?

Darrell wilde juist iets zeggen, toen er op de gangdeur werd geklopt. Met een snelle beweging trok de bezoeker de voile weer voor haar gelaat en Darrell stond op, tegelijkertijd zijn stoel een heel eind achteruit schuivend over het dikke kleed.

De deur ging open en een der bedienden verscheen in de deuropening zeggend:

— Daar is een heer die u verlangt te spreken, mijnheer.

— Ik heb nu geen tijd, antwoordde Darrell knorrig. Ik heb een conferentie met een... zakenvriendin.

— Die heer zegt, dat hij regelrecht uit Brincisi komt.

Darrell en Pina Baretti wierpen elkaar een snelle blik toe. Dat was de afgesproken zegswijze, waardoor ieder lid van de bende aanstonds toegang kon krijgen bij zijn medeleden.

— Laat hem dan maar even hier komen, hernam Darrell, zonder echter uit zijn rol te vallen en dus met een toon van ongeduld nog in zijn stem.

— De bediende verwijderde zich zwijgend en de deur ging dicht.

— Wie zou het kunnen zijn? vroeg de bezoeker op zachte toon. Het kan niet in verband staan met mijn bezoek, want niemand, behalve de Moloch kan weten dat ik hier ben.

Darrell haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik heb er geen flauw idee van, maar ik zal toch enkele voorzorgsmaatregelen nemen.

Hij stond vlug op en nam uit de lade van een bijzettafeltje een geladen Browning, die hij in de zijzak van zijn jas liet glijden.

Vervolgens trad hij op een ander meubel toe en drukte op de rand daarvan.

— Wat doet gij? vroeg Pina Baretti nieuwsgierig.

— Ik overtuig mij, dat het mechanisme van het valluik nog altijd werkt, antwoordde Darrell. Een man in mijn omstandigheden moet wel op alles zijn voorbereid en er kon wel eens een tijd aanbreken, waarin het noodzakelijk zou zijn snel te vluchten. Door krachtig op deze smalle rand te drukken en tegelijkertijd deze krul van het meubel neer te houden, verschuift er daarginds in de hoek een paneel, groot genoeg om mij door te laten, waarna ik dan terecht kom op een valluik, dat aanstonds met mij neerdaalt naar de kelder. Het is hier een oud huis en het heeft vele geheimen, die ik mij ten nutte heb gemaakt. Men zegt, dat het reeds gediend heeft tot schuilplaats aan de samenzwervers tegen het leven van James Garfield.

De deur ging open en de bediende liet een eenvoudig gekleed man binnen, van omstreeks veertig jaar, klein en tenger

en met onrustig flakkerende, zwarte ogen.

Achter hem ging de deur weder dicht en de nieuwe bezoeker wachtte tot hij de voetstappen van de bediende niet meer hoorde, om daarna snel op Darrell toe te treden.

— Luitenant J.K. Nummer 2 x 9. Ik spreek met kapitein Darrell, nietwaar?

Darrell gaf niet aanstonds antwoord, ofschoon hij de man zeer goed kende, maar trommelde ongeduldig met de vingers op het blad van de kleine tafel in het midden van het vertrek en zei toen op boze toon:

— Is het gewoonte geworden, dat men de kapiteins opzoekt in hun eigen woning, zonder dat er dringende redenen voor zijn? Hoe weet gij dat ik uw kapitein ben?

— Ik heb het tot dusverre niet geweten, maar namens de Moloch heb ik bevel gekregen, mij vanochtend onmiddellijk naar u toe te begeven, omdat ik belangrijk nieuws had.

— Hebt gij de Moloch persoonlijk gesproken? vroeg Darrell wantrouwend.

— Natuurlijk niet, antwoordde de bezoeker. Geen van de leden heeft dat ooit gedaan. De mededeling is langs de gewone weg gekomen. Men zei mij, dat ik hier een dame zou vinden, die...

— Hier zit ze, zei Pina Baretti onbewogen.

De man wendde zich naar de jonge vrouw om, die een weinig verborgen had gezeten, met de rug naar het raam gewend, zodat hij haar gezicht moeilijk kon onderscheiden, maar hij zag haar prachtige, glanzende ogen, want zij had zoeven haar voile weer opgeslagen, nadat de knecht vertrokken was.

Darrell bromde iets voor zich heen. Deze wijze van optreden scheen hem niet volkomen te bevallen.

Hij wilde liefst nog zo lang mogelijk voordeel trekken uit zijn positie als kapitein van de bende van het « Kwade Oog » en waar moest het heen, als de geringste leden door de Moloch in de gelegenheid werden gesteld, naam en verblijfplaats van de kapiteins te leren kennen?

Waartoe diende dan de maskerade op de maandelijksse bijeenkomsten?

De bezoeker scheen te hebben gelezen wat er in het gemoed van Darrell omging, want hij zei op levendige toon:

— Het betreft hier werkelijk een zaak van gewicht, mijnheer Darrell. Gij zult aanstonds zelf moeten toegeven. Luister naar mij. Ik heet Pete Carton, en eergisteren was ik bij degenen, die in de onderaardse vergaderzaal werden gearresteerd. Ik werd echter weer op vrije voeten gesteld, omdat ik kon aantonen, dat ik daar geheel toevallig verzeild geraakt, meegetroond door een kennis. En dat werd des te eerder geloofd, omdat ik eigenlijk niet in New York woon, maar in Philadelphia. Daar is mijn standplaats. Ik ben trein-beambte...

Maar hij hield verschrikt op, bij het zien van het woedende gezicht van Darrell, die nu op hem toetrad en hem toebeet:

— En dan kom je regelrecht naar mijn huis, rechtstreeks uit de gevangenis?

— Niet de gevangenis, het Huis van Bewaring.

— Met dat fijne onderscheid houd ik mij niet op. Je bent in ieder geval in handen van de politie geweest.

— Wat zou dat? Zij hebben mij toch de vrijheid hergeven? Zij konden mij toch niets bewijzen?

— Maar ze kunnen je hebben nagegaan.

— Nagegaan? Waarom zou de politie mij nu nog nagaan?

— Ik spreek niet eens in de eerste plaats over de politie, ofschoon ik het volstrekt niet ondenkbaar zou vinden, als die een paar spionnen achter enigen van de arrestanten had aangezonden, nadat zij die met opzet in vrijheid hadden gesteld, om te zien waar zij bleven. Ja, de politie is hier minder dom dan je schijnt te denken. En toch vrees ik niet voor haar in de eerste plaats. Anderen kunnen je zijn nagegaan, die heel wat gevaarlijker zijn.

Darrell trad naar het raam toe, bleef daar enkele ogenblikken staan, half verborgen achter het zware gordijn, en

tuurde de straat op.

Maar hij zag slechts het gewone beeld van iedere dag, voetgangers, autobussen taxis, luxe wagens en winkelende dames.

Hij kon hier een dag blijven staan, ja zelfs een volle week en dan zou hij nog niets bijzonders ontdekt hebben.

Hij keerde dus weer met een nors gezicht naar het midden van het vertrek terug en in het binnenste van zijn hart begon ditmaal bijna over te hellen tot het inzicht van Jim Dunlop, wiens oordeel over de schrandereheid van de Moloch niet onverdeeld gunstig luidde...

Maar het was geschied, gedane zaken nemen geen keer en van veel praten was Darrell afkerig. Hij liet zich dus brommend in een stoel vallen en wendde zich weer tot Carton:

— Ga nu maar voort met je verhaal.

De treinbeambte, een weinig van zijn stuk gebracht door het optreden van Darrell, vervolgde op fluisterende toon:

— Het is in een paar woorden te zeggen: ik weet waar Hooker is.

Als door een slang gebeten, wendde Pina Baretta zich op haar stoel om, stond op en kwam met de handen in de heupen gesteund, op Carton toe, om beter te kunnen luisteren.

Ook Darrell zette grote ogen op en keek de ander vol spanning aan.

Maar toen kreeg zijn gelaat een dreigende uitdrukking en hij vroeg op gedempte, boze toon:

— Je wist het, en je hebt dat grote ongeluk bij Palatka laten gebeuren, toen twee van de onzen die vervloekte Rafles voor Hooker aanzagen?

— Kapitein, ik ben geen gedachtenlezer. Dat ik met Hooker te doen had, ontdekte ik pas veel later, zowat in het midden van Ohio, ter hoogte van Cleveland, dat wil zeggen op bijna twee dagreizen van New York. En dat niet in Zuidelijke, maar in Westelijke richting, want ik doe dienst op de lijn tussen New York en San Francisco. Toen ik wist dat Hooker in mijn trein zat, toen wist ik van al het andere volstrekt niets af. En dat neem ik het hoofdbestuur ook zeer kwalijk, want ik ben luitenant en men had mij beter op se hoogte moeten houden.

— Op de hoogte houden? Daartoe had men het hier dan toch eerst zelf moeten weten. Maar genoeg gepraat, het dient tot niets om elkaar thans verwijten te maken. Zeg mij hoe gij het ontdekt hebt en waar hij nu is; dat is voldoende.

— O, het ging zeer eenvoudig in zijn werk. Ik kwam in Philadelphia op de trein als conducteur en loste een collega af, die het stuk tussen New York en mijn eigen woonplaats doet. Mijn stuk loopt van Philadelphia tot Cleveland, dat is bijna twee dagen en daar word ik op mijn beurt afgelost. Ik reken daar af met de stationchef, ik heb dan een paar uren vrij en ik keer weer naar Philadelphia terug met de teruggaande trein. Het was louter door toeval, dat ik een man met rood haar en een gladgeschoren gezicht hoorde praten met een baardeloze melkmul in een afzonderlijke coupé.

Nu was er sedert een paar weken een tamelijk grote scheur in de wand van die bewuste coupé, slechts bedekt door de nog al versleten, fluwelen bekleding. Vlak daarnaast zat ik, in mijn eigen hokje, na alle biljetten te hebben ingenomen. En die twee moesten hard spreken, want de wagon is oud. En daaraan heb ik het te danken, dat ik woord voor woord alles kon horen wat die twee spraken. En wat denkt gij wel? Dat jonge heertje was een jonge dame. Zij gingen naar een landhuis vlak bij Frisco en toen wist ik eigenlijk nog niet precies, wat er werkelijk gaande was. Maar gij kunt wel begrijpen, dat ik van dat ogenblik af speciaal goed oplette, en toen herkende ik de zogenaamde jongeman ook: het was het gezicht van een jong meisje, dat in vele geïllustreerde bladen stond afgebeeld; van Marjorie Hooker.

— En dat gebeurde dicht bij Cleveland? vroeg Darrell, die met grote aandacht had toegelisterd.

— Nauwelijks vijf minuten van de stad af.

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik heb mij, dadelijk nadat ik had afgerekend, in verbinding gesteld met een van de luitnants hier, maar toen

was ik blijkbaar al te laat; de geschiedenis bij Palatka en zelfs de overval in Tampa hadden toen al plaats gehad.

— Hebt gij Raffles in het geheel niet gezien? Hij zal ook wel in de trein geweest zijn.

— Dat is best mogelijk; ik meen Hooker en zijn dochter ook bij het begin van de reis in gezelschap te hebben gezien van een derde man, maar ik had toen nog volstrekt geen argwaan.

— Je hebt in ieder geval het beste gedaan, wat er te doen viel. J.K. Misschien is nog niet alles verloren. Madame, wij

beschikken thans over kostbare hulp-troepen, naar ik meen. Zoals ik zoeven reeds opmerkte, staat Raffles stellig nog in verbinding met Hooker, en het kan dus niet zo moeilijk meer zijn, zijn verblijfplaats op te sporen. De makkers in San Francisco moeten onmiddellijk worden gewaarschuwd en zij mogen niet rusten voor zij nauwkeurig op de hoogte zijn van wat er geschiedt in de villa van de Beurskoning. En als wij Raffles eenmaal uit de weg hebben geruimd, dan zal Jerry Hooker ondervinden wat het zeggen wil, de bende van het « Kwade Oog » te tarten.

Hoofdstuk V

DE TREINBEAMBTE

Toen luitenant J.K. anders gezegd Pete Carton, ongeveer een kwartier later het huis van Darrell verliet, was hij er zich volstrekt niet van bewust, dat er op hetzelfde ogenblik, omstreeks vijftig meter verder aan de overzijde van de straat, een telegrambesteller op een motorrijwiel sprong, die wachtte, tot Carton een taxi had weten te vinden en deze toen met grote hardnekkigheid begon te volgen.

Die achtervolging duurde ongeveer drie kwartier en toen wist de telegrambesteller waar de man woonde, namelijk in een onaanzienlijk derderangs hotel van de havenwijk.

Vijf minuten later wist hij ook zijn naam, althans de naam, zoals hij die had ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Toen sprong Brand, want hij was identiek met de rappe telegrambesteller, weer op zijn motorfiets en tufte zo hard hij kon naar het Waldorf Astoria Hotel, aan de Park Avenue, waar hij zich liet aandienen bij graaf Palmhurst.

Deze had waarschijnlijk reeds zijn bevelen gegeven, want een etagekellner bracht hem onmiddellijk naar een fraai gemeubelde suite op de tweede verdieping en daar vond Brand John Raffles, die bezig was voor de staande spiegel een pasgekochte das te strikken, een bezigheid, welke hij met de grootste zorg scheen te verrichten.

Toen de deur dicht was en de beide vrienden zeker konden zijn, dat ze niet werden beluisterd, vroeg Raffles, zich even omwendend:

— Welnu Charles?

— Wel, ik geloof dat je tevreden zult zijn. Ik heb de kereel in het oog gehouden van het ogenblik af dat hij uit het Huis van Bewaring kwam, ik weet waar hij is heengegaan en ik weet ook waar hij woont.

— Uitstekend. En zijn naam?

— Ik weet niet of het zijn eigen naam is, maar hij heeft zich als Pete Carton in het vreemdelingenregister laten inschrijven; hij is treinbeambte.

Raffles liet de das even aan haar lot over en herhaalde langzaam, terwijl hij de wenkbrauwen een ogenblik fronste:

— Een treinbeambte? Dat staat mij niet erg aan. Wij hebben in de laatste tijd veel per spoor gereisd, eigenlijk meer dan mij lief is. Ik gaf er wat voor, Charles, als wij hier een van onze eigen snelle auto's hadden en verder mijn vrouwe vliegmaschine en als het kon ook mijn duikboot, die nog altijd veilig aan de Behring Straat ligt, in het met water gevulde granieten rotshol. Toch ben ik niet ontevreden, want wij zijn er tenminste reeds in geslaagd, voor enige vermommingszorgen. En vertel mij nu eens, hoe het komt, dat je juist die treinbeambte bent nagegaan.

— Dat was al heel eenvoudig, Edward, hij was de eerste, die werd vrijgelaten. Dat was vanochtend omstreeks half acht. Om zeven uur had ik Henderson afgelost, die er van vijf uur af stond, want vroeger zet men daar nooit iemand op straat.

— Hoe wist je dat juist die man behoord had tot de veertig lieden, die twee nachten te voren gearresteerd waren in de onderaardse vergaderzaal, waarheen ik de politie had gedirigeerd?

— Eenvoudig omdat ik de man herkende. Gisteren was bijna de gehele achterpagina van « de New York World » gevuld met foto's van alle gearresteerden. En die man had een bijzonder karakteristiek gezicht, dat men niet zo gauw vergeet, als men het eenmaal heeft gezien.

— Bravo! zei Raffles, terwijl hij zijn das weer uiteenhaalde, daar de knoop hem niet beviel. Je ging dus de man na, nietwaar?

— Zonder een ogenblik te verliezen.

— Wat deed hij?

— Hij ging allereerst een postkantoor binnen om te telefoneren. Ik kon onmogelijk horen naar wie en wat hij telefoneerde. Hij bleef zo wat tien minuten weg, verliet het postkantoor weer en toen vroeg hij aan een telegrambesteller, die daar bij de deur stond, of hij wist waar de Harbour Street was. Die telegrambesteller was ik. Nu wist ik toevallig waar ze was, die straat, en ik legde het hem uit. Ze is maar heel kort en van begin tot einde gemakkelijk te overzien. Ik sprong op mijn motorfiets en ik reed als een duivel naar de Harbour Street, om mijn mannetje voor te zijn. En dat was niet zo'n kwaad denkbeeld, Edward, want ik had daar nog nauwelijks pas post gevat, ongeveer in het midden van de straat, of er stond een slee van een auto stil voor een oud huis, op de hoek van een andere, veel bredere straat. Uit die auto stapte een gesluerde, elegant geklede en klaarblijkelijk nog heel jonge vrouw. Het was toen nauwelijks tien uur en zeker nog wel wat vroeg voor damesbezoeken. De buurt is ook wel eigenaardig, een echte industriewijk, waar men heel weinig particuliere maar des te meer vrachtauto's ziet. Een en ander maakte natuurlijk mijn opmerkzaamheid gaande, wat het wellicht niet zou hebben gedaan, als de man uit het Huis van Bewaring niet toevallig ook naar deze straat had gevraagd.

— En hadt je gelijk, met je aandacht op dat huis te vestigen?

— Zonder de minste twijfel, want een paar minuten later kwam mijn man met een taxi aanzetten, en hij ging hetzelfde huis binnen.

— Aan wie behoort het, of liever gezegd wie woont er?

— Een zekere Thomas Darrell, pakhuis-eigenaar en stuwadoor.

— Het wordt hoe langer hoe mooier. De treinbeambte kwam dus om kwart over tien een bezoek brengen bij een rijk pashuis-eigenaar en werd daar toegelaten, terwijl die onbekende bezoeker er was?

— Zo is het.

— Hoe lang bleef hij daar?

— Ongeveer een half uur.

— En toen reed hij dadelijk naar zijn logement?

— Onmiddellijk.

— Was toen die gesluisde bezoeker er nog?

— Ja! Overigens, jij praat van een mooie bezoeker, maar het is wel mogelijk dat ze foeljik lelijk was, want dat was vanwege haar sluier niet te zien.

— Ik weet wel dat je niet anders kon handelen dan je deedt, Charles, maar toch is het jammer, dat we niet weten waar die vrouw gebleven is.

— Maar hebben zij allen wel iets met de zaak te maken, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken, terwijl hij Raffles, zijn trouwe makker, vragend aanzag. Die man is immers reeds bijna dadelijk weer uit de hechtenis ontslagen; de politie houdt hem dus blijkbaar voor niet schuldig.

— Dat zal zij dan ook wel gedaan hebben, hernam Raffles kalm. Het zou mij volstrekt niets verwonderen als je vanochtend concurrentie had gehad en een detective juist hetzelfde had gedaan als jij. Maar dat acht ik volstrekt geen bezwaar, integendeel. Van dit ogenblik af zal de politie mijnheer Thomas Darrell wantrouwen en zijn gangen nagaan. Ik zal hetzelfde doen, maar op een enigszins andere en ik geloof ook meer praktische wijze. Vannacht gaan wij zijn huis een bezoek brengen, Charles.

— Meen je dat?

— Met dergelijke ernstige zaken schertst ik nooit. Wie weet welke geheimen wij daar ontdekken.

— En, wat deed die vrouw er, Edward?

— Ik wilde dat ik daarop kon antwoorden, amice. Maar ik geloof dat ik het wel enigszins kan vermoeden.

Raffles had thans eindelijk met zijn das afgedaan en terwijl hij zijn werk nog eens in de spiegel bekeek, vervolgde hij:

— Als die vrouw mooi is, wel, dan moet zij misschien dienen, om die beklagenswaardige Raffles in haar netten te vangen, die immers zo teer van hart is, zo romantisch en aanstonds bereid

om de vlag te strijken voor een paar mooie vrouwenogen.

— Maar dat is volstrekt niet onmogelijk, Edward, riep Brand verschrikt uit.

— Lieve hemel, als zij mij met dergelijke middelen willen gaan bestrijden, dan moeten zij toch werkelijk wel ten einde raad zijn.

— Zeg dat niet te hard, Edward, hernam Brand op ernstige toon. Vogeltjes die zo vroeg zingen, krijgt de poes. Ten slotte heeft ook de stevigste vesting zwakke plekken.

— Mijn taak is nog niet voltooid en zolang ze dat niet is, kunnen die dwazen mijnentwege een geheel leger van de schoonste vrouwen op mij afzenden, zij zullen mij bereid vinden die aanval van verleidsters te weerstaan.

— Wij zullen wel zien, zei Brand kortaf. Waar is Henderson nu?

— Hij is bezig met het inrichten van onze preekstoel, amice, waar wij voorlopig zullen gaan wonen en waar wij ons gemakkelijker zullen kunnen vermommen dan in dit hotel met zijn negen honderd en zoveel gasten.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen. Hij hief snel het hoofd op en vroeg op zachte toon:

— Je zei immers, dat je wist waar die treinbeambte logeerde?

— Ja.

— Daar zal hij toch zeker vannacht wel blijven?

— Dat is tenminste wel waarschijnlijk.

— Goed zo, dan verander ik mijn plannen in dezer voege, dat we eerst naar die man gaan.

— Wat wil je bij hem doen?

— Hij zal wel in het bezit zijn van papieren, die ons van nut kunnen zijn, sleutels, cijferschriften of codes en meer van die fraaiigheden.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge.

Het was bijna drie uur in de namiddag.

— We hebben nog tijd in overvloed om voor een en ander te zorgen, zei Raffles. Allereerst zullen wij nu eens naar Henderson gaan en ons overtuigen hoe het staat met ons flatje in Al-

bany Street, aan de haven. Ik heb tegen vier uur een afspraak met hem gemaakt en wij moeten onze brave reus niet laten wachten, want er valt vandaag nog méér te doen. Onze vermommingen en koffers moeten daarheen gebracht worden en meer van die zaken. O, ik geloof dat je tevreden zult zijn over mijn keuze, Charles. Het huis is uitstekend voor ons doel geschikt, want het is klein en laag, wij hebben een afzonderlijke trap naar onze flat en dan is er aan de achterzijde van het huis nog een tweede uitgang, die van veel nut kan zijn. Geen last van burens, een vrij uitzicht over een groot gedeelte van de kade en de Elevated Highway, gelegenheid om goede bergplaatsen te maken, een ideaalwoning.

— Wat stellen wij eigenlijk voor ?

— Voorlopig is een van ons werkeloos; dat is de man, die thuis op wacht moet blijven, of althans zich daar in de buurt moet ophouden. De twee anderen zijn havenarbeiders en dus uit de aard der zaak uithuizig. Voor het overige zullen wij daar zeker niet heel lang vertoeven, want ik hoop dat binnen een maand de strijd volstreden zal zijn en de bende van het « Kwade Oog » voor de derde maal om zeep zal zijn gebracht.

— Daartoe is het nodig, Edward, dat wij tot de kern van de zaak doordringen dat wil zeggen dat wij de Moloch vinden.

— Wij zullen hem vinden, Charles, zei Raffles bedaard. En nu maar spoedig op weg, want anders wordt het te laat.

Raffles ontdeed zich haastig van zijn goed gesneden, dure kleren, trok een eenvoudig bombazijnen pak aan, ontdeed zich van zijn boord en trok over alles heen zijn lange overjas aan, die deze kleren voldoende aan het oog onttrok.

Hij stak in een der zakken een bijhorende pet, zette de kraag op en zei:

— Dat had ik eigenlijk wel aanstonds kunnen doen, ik was er echter niet zeker van wat wij deze avond zouden verrichten.

Hij monsterde Brand even en zei toen:

— Je kunt voorlopig die uniform wel

aanhouden; wij trekken waarschijnlijk vanavond of vanmiddag nog naar onze nieuwe flat. Je hebt immers je eigen kleren onder die uniform aan?

— Oude, afgedragen kleren, zoals je mij gezegd had.

— Dan is alles in orde. Loop jij maar vooruit, ik zal je aanstonds wel inhalen.

Terwijl Brand vooruit ging, sloot Raffles de deur en in de vestibule reikte hij haastig de sleutel over aan de bureauklerk achter zijn reusachtige toonbank, waarop het vreemdelingenregister lag.

Hij spoedde zich het hotel uit en haalde een paar blokken verder Brand in.

Zij riepen een taxi aan en lieten zich naar de havenwijk brengen, waar zij de chauffeur afdankten.

Achter een schier eindeloze schutting ont deden zij zich haastig van hun overkleding en begroeven deze in een afvalkuil.

Raffles had wel gezorgd, dat er aan hoed noch overjas het minste herkenningsteken viel te bespeuren en het zou zeker niet gemakkelijk zijn te bepalen, aan wie die jas behoord had, zelfs aangenomen dat zij spoedig werd gevonden.

Raffles maakte zijn gelaat op een even primitieve als snelle wijze onkenbaar, door een paar strepen stof en vuil over zijn wangen en voorhoofd te smeren en de pet diep in zijn ogen te trekken.

Brand volgde zijn voorbeeld en nauwelijks een minuut later traden zij weer te voorschijn, na als het ware hun huid te hebben afgeworpen.

Omstreeks een half uur daarna vonden zij Henderson in een klein wijnhuis en gezamenlijk trokken zij naar een oud, laag huis op de hoek van de Albany Street gelegen en van welks vensters men een wijd uitzicht genoot over een groot gedeelte der pieren en de Hudson.

Vol trots liet de reus de beide mannen zien wat hij die dag verricht had.

De beide kamers van de flat waren keurig schoon gemaakt en eenvoudig gemeubeld met een paar opklapbare veld-

bedden, een paar tafeltjes, wat stoelen en een ladekastje.

Maar achter een der houten wanden toonde Henderson glimlachend de kostelijke bewaarplaats, die hij daar had weten te maken en die een groot aantal kledingsstukken en pruiken bevatte, wel-

ke Raffles zich reeds te New York had weten aan te schaffen, nu eens bij deze, dan weer bij gene uitdrager.

Daaronder waren ook enkele weinig gedragen uniformen, welke diezelfde nacht nog dienst zouden doen.

Hoofdstuk VI

PETE CARTON VERSTREKT INLICHTINGEN

Het was omstreeks half tien in de avond, toen de drie gewaande arbeiders bij elkaar zaten op de grootste van de twee flatkamers, die door een eenvoudige lamp verlicht werd.

Voor het enige venster hing, bij wijze van gordijn, een lap, door Henderson aaneengenaaid uit een paar ledige meelzakken.

De deur was goed gesloten en voor het sleutelgat was een draaibaar metalen plaatje bevestigd, zodat men niet naar binnen zou kunnen zien en ook niets zou kunnen afluisteren.

De drie mannen hadden heel eenvoudig gegeten, met wat koud vlees, brood, een fles bier en enige hard gekookte eieren, een en ander door Henderson gehaald bij de Griekse eigenaar van een eethuisje in de buurt en nu was Raffles bezig zijn veldtochtplan uiteen te zetten.

— Ik zal mij vermommen als een inspecteur, gij tweeën als agent van politie. Wij wekken eerst de hoteleigenaar, als de man tenminste reeds slaapt, en hij moet ons dadelijk naar de kamer van die Carton brengen. Het is mij heel wat waard om te weten, wat hij daar bij Darrell kwam uitvoeren. Zijn beroep van treinbeambte staat mij eigenlijk in het geheel niet aan. De rest zullen wij wel zien als we daar zijn. In ieder geval mogen wij hem niet de gelegenheid geven papieren te verbranden of te verstoppert, onthoud dat goed. Wij moeten hem overvallen voor hij daartoe

kans ziet, anders zou alle moeite vruchteloos zijn.

— Wanneer vertrekken wij op deze expeditie? vroeg Brand.

— Over een kwartier. Het is tamelijk ver van hier en wij doen het best als wij lopen. Wij moeten echter zorgen, dat wij daar komen, als alle gasten zich ter ruste hebben begeven.

Dadelijk werd een aanvang gemaakt met de verkleeding, waarbij de uniformen uitstekend bleken te passen, zodat althans in dit opzicht onmogelijk enige verdenking kon rijzen, ten aanzien van de drie mannen.

Henderson vertrok het eerst, daarna Brand, Raffles ging als laatste de kamer uit en sloot de deur zorgvuldig, waarna hij de sleutel in zijn zak liet glijden.

Hij overtuigde zich, dat hij browning, gummi, knuppel, notitieboekje, penning, boeien en nog enkele andere voorwerpen bij zich had, drukte zich de pet in de ogen en liep half op de tast naar het begin van de smalle krakende achtertrap, die met een verveloze half uit de hengsels hangende deur uitkwam op een volkomen duistere binnenplaats.

Toen het nog licht was hadden de drie mannen die binnenplaats eens goed onderzocht, om er de weg te leren kennen en dat was ook wel nodig, want het was er thans zo donker, dat men ternauwernood een hand voor ogen kon zien.

Raffles liep een twintigtal meters verder en trad toen door een smalle poort weer naar buiten, waarop hij de kade volgde, die helder verlicht was door de op geregelde afstanden opgehangen elektrische lampen. Tien minuten later had hij zich bij Henderson en Brand gevoegd, die op hem hadden gewacht.

Zwijgend zetten de mannen hun tocht voort. Nu en dan vingen zij een grimme blik op uit de ogen van een of ander verdacht individu, dat daar rondzwierf. Zij kwamen voorbij danszalen, geheime opluikttten, eindeloze rijen pakhuizen en ten slotte bereikten zij dat gedeelte, waar zich het logement van Ted Grazy bevond, hetwelk Pete Carton zich had uitverkoren om er de nacht door te brengen.

Het was toen bijna middernacht en in het hotel scheen alles reeds in diepe rust te zijn, wat niet te verwonderen was, want de mensen, die daar logeerden, waren gewend des daags hard te werken en vroeg op te staan, zodat zij hun nachtrust wel behoeften.

De drie mannen konden ongehinderd de kleine vestibule binnentreden, want de deur stond nog open en zij vonden hier een slaperige, bleke jongeman, die achter zijn toonbankje met sleutels zat en zich verschrikt de ogen uitwreef, toen hij daar zo plotseling de drie politiemannen voor zich zag staan. Raffles trad op hem toe en zei met gedempte stem:

— Het vreemdelingenregister alsjeblieft.

De jongeman schoof hem het boek toe en stamelde:

— Ik zal vader even gaan waarschuwen, mijnheer. Hij slaapt al.

Hij wilde reeds de huistelefoon grijpen, maar Raffles hield hem met een snel gebaar tegen en zei:

— Dat is volstrekt niet nodig. Hoe minder gerucht er gemaakt wordt, hoe beter. Wij zoeken iemand, die bij u moet logeren.

Onder het spreken had hij reeds het register opengeslagen en onder de laatst aangekomenen vond hij de naam van Pete Carton.

— Is Carton nog hier? vroeg hij vol

spanning. Hem zoeken wij. Slaapt hij al?

— Dat zal wel, want hij is al een uur geleden naar zijn kamer gegaan.

— Zei hij niet wanneer hij wilde vertrekken?

— Wij moeten hem morgenochtend om half zes wekken, want hij wilde met de trein van zeven uur naar Philadelphia.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkaar. Toen vroeg de eerste weer:

— Woont hij in Philadelphia?

— Daar heeft hij zijn standplaats, mijnheer. Hij zei dat hij hoofdconducateur was op de lijn naar Frisco.

Ten tweede male vloog een snelle blik heen en weer tussen de ogen van de beide vrienden. Want beiden bedachten tegelijkertijd dat Jerry Hooker en zijn dochter Marjorie zich naar San Francisco hadden begeven, in de hoop dat zij daar veilig op hun landhuis zouden verblijven.

— Het nummer van zijn kamer? beval Raffles kortaf.

— Nummer vijftien, mijnheer, op de eerste verdieping. Zoekt gij hem ergens voor?

— Ja, anders zouden wij waarschijnlijk niet hier zijn, antwoordde Raffles droogjes. Is hier een kellner?

— Wij hebben er maar één, mijnheer, en ik heb nu dienst, de kellner slaapt. Mijn vader ook. Ik ben de zoon van Theodore Crazy. Heeft hij iets ergs op zijn geweten?

— Niets van belang: een paar moorden, een vergiftiging en oplichting van een Bank, antwoordde Raffles kalm.

De zoon des huizes werd krijtwit en begon over al zijn leden te beven; juist de toestand, waarin Raffles hem gaarne wilde hebben.

— Gij wilt ons zeker de weg wel wijzen? begon hij weer.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer. Maar, maar ik behoef toch niet mee naar binnen te gaan?

— Dat is zelfs zeer ongewenst, jonge man, hernam Raffles. Gij zoudt hem misschien doen ontwaken, en het is juist zaak, dat wij onze man onverhoeds op het lijf vallen. Hij is iemand, die tot

alles in staat is en hij kon denken, dat gij ons zijn verblijf had aangewezen.

— Dan is het misschien voldoende, als ik u zijn kamer aanwijs, hernam de jonge man, die met dit vooruitzicht zeer weinig ingenomen scheen te zijn.

— Dat wilde ik u juist voorstellen, zei Raffles glimlachend. En aan niemand een woord. Apropos, kan hij zijn deur aan de binnenkant afsluiten?

— Zeker, mijnheer, met de sleutel en met een grendel.

— Een grendel ook? Zo... zo... dat maakt de zaak moeilijker, hernam Raffles nadenkend. Er is natuurlijk geen andere toegang?

— Het is de enige deur, mijnheer.

— Heeft het venster een balkon?

— Neen, mijnheer.

— Is het met luiken gesloten?

— Neen.

— Hebt ge hier misschien een ladder?

— Dat wel.

— Dan zijn wij al geholpen. Wijs mij eerst het raam, en dan aan mijn twee agenten de deur van de kamer, zodat wij hem kunnen insluiten.

De zoon des huizes kwam zwijgend van achter zijn lessenaar te voorschijn, bevend als een juffershondje bij de gedachte, dat zijn vader een dubbele moordenaar had geherbergd en hij ging Raffles voor door de smalle gang naar de achterzijde van het huis.

Daar strekte zich een vrij ruime binnenplaats uit, bewaarplaats van allerlei rommel, oude, lege vaten, flessen, benzineblikken en afval en wees hem, daar gekomen, naar een venster op de eerste verdieping.

— Dat is het, zei hij zacht. En daar in die schuur is een ladder, die lang genoeg is om het te kunnen bereiken.

— Meer heb ik niet nodig, jongeman, hernam Raffles, met 'n hoofdknik. Wijs nu aan mijn agenten de weg naar de deur van Carton's kamer en schrik niet, als zij die misschien indrukken; de schade zal worden vergoed.

De jongeman wierp nog een vreesachtige blik naar het raam, dat hem nu vol geheimzinnige dreiging scheen te zijn en wilde juist het huis weer binnengaan,

toen Raffles hem achterna liep en hem toefluisterde:

— Zeg namens mij aan mijn mannen, dat zij zich pas met geweld toegang mogen verschaffen door de deur te vernielen, als ik het fluitsein geef. Tot dat ogenblik moeten zij rustig wachten; misschien ben ik in staat om zelf de deur voor hen te openen.

Raffles duwde de jongeman zacht de gang in, trad weer op de binnenplaats en ging naar de schuur.

De deur stond aan en bij het licht van zijn zaklantaarn vond hij spoedig een vrij lange ladder, die hij behoedzaam en zonder ergens tegen aan te stoten, naar buiten bracht.

Hij omwikkelde het uiteinde van de beide stijlen met een oude lap, die hij op de tegels vond liggen, opdat het schuren tegen het kozijn geen gerucht zou maken, zette haar toen overeind tegen de vensterbank, overtuigde zich dat hij onmiddellijk zijn browning zou kunnen grijpen en begon toen de ladder te beklimmen.

Enkele seconden later bevond zijn hoofd zich op dezelfde hoogte als de vensterbank en hij trachtte door een kier van het gordijn naar binnen te kijken.

Weliswaar sloot het gordijn niet volkomen aan, maar hij kon niettemin niets onderscheiden, want het was in de kamer volkomen donker.

Toen begon Raffles het raam te onderzoeken. Het was een gewoon schuifraam, hetwelk met een pen kon worden vastgezet. Maar Raffles kon deze ijzeren pen duidelijk op de vensterbank aan de binnenzijde zien liggen; de bewoner scheen die voorzorg volstrekt niet noodzakelijk te hebben geacht in een vierderangs logement.

Raffles haalde uit zijn kleine lederen tas met gereedschappen een korte koevoet, zoals ze ook wel gebruikt worden om grote kisten te openen, en plaatste het scherpe uiteinde tussen de kier van raam en kozijn.

Hij drukte zeer voorzichtig en tot zijn genoegen bemerkte hij, dat het raam een weinig week. Hij zette er zijn vingers tussen en hief het raam zover op,

dat hij het ruim een hand breed kon openhouden, door het met de korte koevoet te steunen. Hij schoof onmiddellijk het gordijn een weinig terzijde en keek in het vertrek.

En juist toen hij keek, werd het daarbinnen licht. Pete Carton, die zeker een heel lichte slaap had, was door het zachte gerucht van het stroef gaande raam wakker geworden en had een kleine, elektrische nachtlamp ontstoken.

Raffles begreep dat hij onmiddellijk in actie moest komen. Hij ging een sport hoger staan, schoof het raam met een enkele ruk zo hoog mogelijk met de linkerhand omhoog, terwijl hij met de rechter zijn browning greep. Een seconde later stond hij in het vertrek, juist toen Carton onder zijn hoofdkussen tastte.

— Weg die hand of je bent er geweest! beval Raffles op de barse toon, waarvan de New Yorkse politiebeamten zich zo gaarne bedienen.

Carton zag er op dat ogenblik juist uit als een vos, die van alle kanten door de honden omringd is en geen uitweg meer weet.

De loop van de browning was geen vier duim van zijn hoofd verwijderd en daar het hem niet aan gezond verstand ontbrak, begreep hij wel, dat hij beter deed, zijn hand maar weer terug te trekken.

Ledig kwam zij van onder het kussen te voorschijn.

— Dat heb je goed begrepen, vervolgde Raffles bedaard. Sta nu op en trek je kleren aan.

— Wat betekent dat? vroeg Carton op zachte, maar brutale toon. Waarom word ik midden in de nacht gedwongen om op te staan? Ik heb niets op mijn geweten.

— Precies! Behalve dan dat je lid bent van de bende van het «Kwade Oog», hernam de gewaande inspecteur bedaard.

Het gelaat van Carton vertrok even krampachtig en zijn zwarte ogen gingen met een schuwe blik naar het nachttafeltje, waarop een portefeuille, een pijp, een tabakszak en nog enkele andere voorwerpen lagen.

— Dat zal bewezen moeten worden, zei hij toen op schorre toon, terwijl hij een vruchteloze poging deed om te glimlachen.

— Men zal het je ook wel bewijzen, makker, hernam Raffles schouderophalend. Maar dat zijn mijn zaken niet. Ik doe hier mijn plicht. Haast je wat.

Carton wierp het dek van zich af, kwam overeind zitten, wreef zich de ogen en besloot toen, brommend en vloekend, aan het bevel van de gewaande inspecteur gevolg te geven.

Terwijl hij pantalon aandeed, greep Raffles vlug onder het hoofdkussen en haalde er een met scherp geladen, kleine revolver onder uit.

Hij liet het wapen in zijn zak glijden, maar juist toen hij dit deed, was Carton met een enkele sprong bij het nachttafel, griste daar zijn portefeuille weg die hij bliksemsnel opende, om er een klein stuk opgevouwen papier uit te nemen, dat hij vlug als de gedachte in zijn mond liet verdwijnen.

Maar reeds had Raffles het gevaar gezien en voor Carton een enkele kauwbeweging had kunnen maken, velde hem een geweldige vuistslag, die hem bewegingloos op het bed wierp.

Raffles trad aanstonds op hem toe, wentelde hem op zijn rug, sperde hem de mond open en trok behoedzaam het nog bijna niet gekreukelde papiertje te voorschijn.

Het was nog slechts weinig bevochtigd en hij droogde het aanstonds tussen de handdoek, die over de wastafel hing.

Toen deed hij het met een tevreden gezicht in de portefeuille van Carton en stak ze in zijn binnenzak.

— Een heel oude truc, mompelde hij. Maar men moet er toch gauw bij zijn, want aan doorgeslikt geheimschrift heeft men gewoonlijk weinig.

Hij deed een paar stappen, schoof de grendel van de deur, draaide de sleutel in het slot om en liet Henderson en Brand binnen, die daar buiten vol ongeduld stonden te wachten.

Zij hadden wel enig gerucht en een paar woorden gehoord, maar wisten toch niet wat er voorgevallen was.

Brand wierp een blik op Carton, die

zich juist weer een weinig bewoog en vroeg fluisterend:

— Gewond?

— Neergeslagen, Charles. Dat is alles. En blijf in je rol, wat ik je mag verzoeken.

Op dat ogenblik sloeg Carton de ogen op en keek Raffles met een duistere blik aan.

Deze had de deur gesloten en ging nu tegenover Carton zitten, terwijl de twee gewaande agenten bij de deur en bij het raam post vatten.

Hij keek de schurk glimlachend aan en begon:

— Nu moesten wij eens rustig praten, Carton. Je bent treinbeambte, nietwaar? Precies. Begin dan eens, met ons mee te delen wat je vanochtend kwam uitrichten in het huis van mijnheer Darrell.

Carton werd bleek en stotterde iets onverstaanbaars.

— Kom er maar rond voor uit, drong Raffles aan. Je ziet dat we op de hoogte zijn. Wij weten trouwens nog méér zaken. Maar voorlopig willen wij alleen dit weten: wat kwam je doen bij Darrell?

— Dat gaat niemand aan. Hij is een persoonlijke vriend van mij.

— Wat? De pakhuis-eigenaar en reder Darrell de persoonlijke vriend van een treinconducteur? Gelove wie het geloven wil. Je weigert dus op mijn vraag te antwoorden?

— Dat weiger ik.

— Dan zal ik je een beetje op streek helpen, vriendlief. Je kwam daar om mijnheer Jerry Hooker en om over John Raffles te praten.

Het was eigenlijk een slag in het wilde, maar hij trof doel, dat zag Raffles dadelijk.

Het gelaat van Carton vertrok tot een grimmige grijns, hij knipperde met de ogen en toen stotterde hij:

— Praatjes, niets dan praatjes. Hoe kun jij dat weten? Ik ben daar aan huis geweest, ik zal het niet ontkennen...

— Het zou je ook weinig baten, want we hebben je gezien.

— Maar ik was er voor een heel onschuldige zaak. Ik weet niet over wie

je zo even sprak. Ik heb de naam Hooker nooit gehoord.

— Dat is buitengewoon merkwaardig. Je was anders in de trein, waarmee hij... naar het Westen reisde, hernam Raffles, terwijl hij de schurk niet uit het oog verloor. En de ander heb je die ook nooit horen noemen?

De slag was alweer raak aangekomen, want Carton liet een doffe vloek horen en zei toen:

— Van hem heb ik wel horen spreken; van die trein en van die Hooker weet ik niets.

Raffles keek hem nog een ogenblik strak aan en zei toen tot Henderson:

— Knevel de kerel, en let goed op hem, want ik vertrouw hem niet. En jij, kom eens hier.

Hij nam Brand terzijde en fluisterde hem in: Ga onmiddellijk naar het dichtsbijzijnde postkantoor en licht Hooker telegrafisch in. Hij moet op zijn hoede zijn. Ik ben er nu zeker van, dat die kerel er meer van weet, dat hij in de trein op de een of andere wijze iets heeft afgeluisterd en dat hij weet of vermoedt waar Hooker en zijn dochter nu zijn. Onderteken het telegram met de gewone, afgesproken schuilnaam en gebruik de overeengekomen codewoorden. Daarna keer je onmiddellijk weer naar hier terug.

Zonder een woord te spreken, verliet Brand het vertrek en Raffles zette zich aan de kleine tafel, die in het midden van de kamer stond, nam de portefeuille, opende deze en begon nauwkeurig de papieren te bestuderen.

Het kleine vodje, hetwelk Carton had willen doorslikken, bevatte de sleutel tot een geheimschrift, die het nummer vier droeg.

Het was een vrij ingewikkeld cijferschrift, maar als men de sleutel eenmaal kende, was het gemakkelijk alle brieven te ontcijferen, welke met behulp van die sleutel waren samengesteld.

Raffles vond een paar mededelingen in de portefeuille, met het cijfer vier in een der hoeken, en het viel hem al heel gemakkelijk, de brieven te ontcijferen.

Het waren voor het merendeel mededelingen en bevelen betreffende treinberovingen en zij waren ondertekend door de letters M.X., waaronder drie kruisjes, waarschijnlijk dus door een der kapiteins.

Carton zag intussen, met ogen die van haat gloeiden, hoe Raffles er gemakkelijk in slaagde, met behulp van de code-sleutel zijn brieven te ontcijferen.

Toen borg Raffles alles weer zorgvuldig op, liet de portefeuille in zijn jaszak glijden en zei:

— Komaan Carton, kom er nu maar eens rond voor uit, dat is het beste voor je; wij weten al, dat Darrell ook lid van de bende is en het helpt je niets, of je hem de hand boven het hoofd houdt. Welke plannen hadden jullie tegen Raffles gesmeed? Bedenk, dat wij hem ook willen vangen, je doet er de politie een dienst mee en misschien vermindert dat je straf.

Carton scheen nog een ogenblik na te denken en zei toen plotseling:

— Laat je penning en je aanstelling zien.

— Vertrouw je me niet? Hier zijn ze. En je zult wel een beetje beleefder willen spreken tegen een inspecteur. Dat is ook niet zo kwaad om je straf te verminderen. En kom nu maar eens over de brug met je vertrouwelijke mededelingen. Wij weten al heel wat, maar

wij willen alles weten.

— Nu dan, mijn portefeuille ver-raadt mij toch en ik ben geplopt. Wij hadden het plan beraamd Raffles te pakken te krijgen. Ik was in de trein, waarmee Hooker naar Frisco vertrok, met zijn dochter, die als jongeman was verkleed. Maar ik zweer u, dat hun lot mij geen belang inboezemde.

— Houd je eden maar voor je en ga door.

— Ik ben dat dadelijk aan Darrell gaan zeggen, omdat ik wel begreep, dat Hooker en Raffles met elkaar in verbinding zouden blijven.

— En toen trof je daar juist de dame aan, die de slimme Darrell op Raffles had willen afsturen?

— Dat is zo, maar, voor de duivel, hoe kunt u dat weten? Hoe wist u van te voren, dat die vrouw daar zou komen?

— Dat is mijn zaak, Hoe heette die vrouw?

— Pina Baretta, een Italiaanse, geloof ik. Een buitengewoon mooie vrouw. En als Raffles haar weet te weerstaan, dan moet hij wel van ijzer of van steen zijn.

— Dank je voor het compliment, vriend, zei Raffles bedaard, met een kleine buiging, ik ben nu tenminste ge-waarschuwd.

Hoofdstuk VII

HOE RAFFLES DE LAATSTE SLAG WON

Carton liet een schorre kreet horen en greep zo snel naar zijn hoofd, dat de boeien rammelden, terwijl zijn ogen bijna uit het hoofd dreigden te puilen.

— Dus jij bent, jij bent Raffles? bracht hij er toen hijgend uit.

— Om je te dienen, kameraad. En het verwondert me eigenlijk wel wat, dat je het niet aanstonds geraden hebt, al zou dat weinig aan het verloop van de zaak hebben veranderd. Wat je me hebt medegedeeld, dat zou ik toch wel ontdekt hebben. En nu zullen wij eens gauw spijkers met koppen slaan. James, kniel die man, anders schreeuwt hij misschien het hele huis bij elkaar.

Dat scheen inderdaad de bedoeling van Carton te zijn geweest, want hij had zijn mond reeds wijd geopend, maar Henderson stopte in die holte 's mans eigen zakdoek, bond er een doek voor, klemde zijn enkels en knieën met een touw aan elkaar en wierp de man als

een zak op zijn bed.

— Blijf hier even bij hem, tot ik ben teruggekeerd, ik ga Darrell telefoneren, beval Raffles.

En voor Henderson nog iets had kunnen vragen, verliet Raffles het vertrek, daalde snel de trap af en vond beneden de zeer ontstelde Ted Crazy, die door zijn spruit was gewekt, ondanks het verzoek van de zogenaamde inspecteur.

— Wat is er toch gaande, mijn beste mijnheer inspecteur? vroeg de oude man op jammerende toon. Ik heb hier nooit van die akkevietjes gehad. Het is hier een fatsoenlijk logement en...

— Dat betwijfelt niemand, Crazy, zei Raffles, terwijl hij de logementhouder op de schouder klopte. Misschien zul je er ook wel in het geheel niet bij betrokken worden. Ga nu maar rustig weer naar je bed, want over tien minuten is alles afgelopen. Jonge man, mag

ik even van je pen en inkt gebruik maken en geef me eens een stukje papier.

Dit laatste was tot de jongen Crazy gericht, die zich haastte, aan het verzoek van de politiebeambte te voldoen.

Raffles nam het stukje papier met de sleutel voor het cijferschrift uit zijn zak en begon met behulp daarvan een mededeling aan Darrell op te stellen, die als volgt luidde:

« Belangrijk en geheim. Roep onmiddellijk de kapiteins in uw huis bijeen, zonder een seconde te verliezen. Over een uur komt Pina Baretta met een hoogst belangrijk bericht betreffende Hooker en... hèm! Wij naderen het doel. Ik kom zelf mee, als het even gaat. 14 — 23 — 91 — L.Z.M. »

Raffles wist, uit de in de portefeuille van Carton gevonden papieren, dat deze laatste letter combinatie op diezelfde dag gebruikt was om de Moloch aan te duiden. Hij twijfelde er dan ook niet aan of het bevel zou onmiddellijk worden opgevolgd.

Hij greep de telefoon, belde Darrell op en zei, zodra hij aansluiting had:

— Vier.

En daarop volgde een reeks van getallen, waarvan Crazy Jr. volstrekt niets begreep.

Onmiddellijk daarna hing Raffles de hoorn weer op, wreef zijn handen en bromde:

— Als dat gelukt, als wij de vier kapiteins overrompelen kunnen, dan zijn wij een grote stap verder.

Toen wendde hij zich weer tot de jeugdige zoon des huizes met de woorden:

— Wij laten onze gevangene voorlopig hier; en op jullie rust de verantwoording, dat hij niet ontsnapt. Is hier een kelder?

— Een pracht van een kelder, mijnheer inspecteur.

— Goed, dan wordt de gevangene daar voorlopig heengebracht en hij blijft er, totdat wij hem weer komen halen, begrepen?

En zonder het antwoord af te wachten van de jonge Crazy, die bij zichzelf misschien de opmerking maakte, dat

hij van een dergelijke handelwijze van de politie nog nooit had gehoord, snelde Raffles weer naar boven en bracht met Henderson de zwaar geboeide gevangene, gekneveld en wel naar de kelder, die een stevige deur had.

Toen hij naar de vestibule terugkeerde, door Henderson gevolgd, trof hij daar Brand aan, die zoeven naar San Francisco getelegrafeerd had en die hij op zachte toon in enkele woorden mededeelde wat hij gedaan had.

De beide Crazy's kregen nogmaals in opdracht, de gevangene goed te bewaken, waarna de drie gewaande politie-mannen het huis verlieten en in de eerste de beste taxi sprongen, waarvan zij zich konden meester maken.

Het huis van Darrell was betrekkelijk dicht bij en binnen vijf minuten had de auto de straat bereikt, waarin zijn huis en de rij pakhuizen daarnevens, gelegen waren.

Hier werd de chauffeur afgedankt en de drie mannen gingen te voet verder.

Toen zij snel en zacht lopend aan de overzijde voorbij het huis van Darrell gingen, meenden zij een ogenblik een lichtschijnsel te zien bewegen achter een der vensters op de derde verdieping.

— Het bericht schijnt gewerkt te hebben, zei Raffles op zachte toon.

— Ik begrijp alleen maar niet wat hij daar uitvoert, zei Brand. Ik weet dat zijn slaapkamer op de tweede verdieping is.

— En het licht gaat nog hoger, zou ik zeggen, mylord! liet nu de stem van Henderson zich horen. Hij zal toch niet naar het dak gaan?

De drie mannen waren onwillekeurig even stil blijven staan en nu zagen zij, dat het licht inderdaad nog een verdieping hoger scheen te gaan, want het verscheen plotseling op de vierde en bovenste verdieping en werd toen eensklaps uitgedoofd.

Maar slechts weinige seconden later vertoonde het zich opnieuw, al was het dan maar heel kort, op een plek waar Raffles het zeker niet zou hebben verwacht, namelijk op de zolderverdieping van het aangrenzende pakhuis.

— Wat zoekt hij daar in 's hemels-

naam? vroeg Brand, die minstens even verwonderd was.

— Zou hij daar misschien de samenkomst met zijn kornuiten hebben? opperde Henderson, die de duisternis met zijn scherpe ogen trachtte te doorboren.

— Dat is volstrekt niet zo onmogelijk, maar dan moet er een doorgang zijn, die zijn huis in verbinding brengt met het pakhuis, antwoordde Raffles. Daar zag ik het licht wéér gedurende een ogenblik. Het was een heel eind verder. Bijna bij de hoek van die dwarsstraat, in het derde pakhuis. Het wordt interessant, vrienden. En ik geloof dat de gelegenheid gunstiger dan ooit is, om thans onze slag te slaan. Maar wacht even...

Hij had de twee mannen snel bij een arm gegrepen en achteruit getrokken in de schaduw van een diepe portiek.

Er kwam van de tegenovergestelde zijde een taxi aanrijden, die stilhield op de hoek van de zijstraat en waaruit een man stapte, die met de chauffeur afrekende, wachtte tot de auto was weggereden en toen haastig de zijstraat insloeg.

— Zouden wij hem volgen? vroeg Brand op zachte toon.

— Dat heeft geen nut, wij zouden op die wijze toch niet binnenkomen, zei Raffles hoofdschuddend. Het is veel beter dat wij trachten het huis binnen te dringen en de weg te vinden, die Darrell zelf is gegaan. En wij moeten niet te lang treuzelen, want wanneer de Moloch te lang wegblijft, zullen zij argwaan koesteren en vluchten.

Het licht scheen voor goed verdwenen te zijn en de drie mannen staken snel de straat over, sloegen een hoek om en stonden nu terzijde van het woonhuis van Darrell.

— Als hij werkelijk een van de kapeitens is, zoals ik geloof, dan zal zijn huis wel goed verdedigd zijn, evenals een vesting, bromde Raffles. En toch moeten wij er in.

Hij keek naar een van de ramen, waarvan hij de vensterbank juist kon bereiken, schudde het hoofd en zei:

— Dat is te gevaarlijk. Er zullen wel

electrische alarmsignalen aan bevestigd zijn, misschien is een aanraking van het glas al voldoende om een schel te laten overgaan en al is hij nu zelf niet in het huis, zijn vrouw en zijn bedienden zijn er wél. En ik heb de tijd niet om dit alles nauwkeurig te onderzoeken. Wij moeten een ander middel beproeven.

Hij keek rond, totdat zijn blik gevestigd bleef op een in aanbouw zijnde fabriek aan de overkant van de straat.

Er lagen daar grote stapels planken, bakstenen en ook lange ladders.

Henderson scheen onmiddellijk te hebben begrepen wat Raffles bedoelde, want hij was in een wip aan de overzijde, laadde een van de langste ladders op zijn schouders en kwam er mee terug.

Op dat ogenblik gingen in de hoofdstraat twee patrouillerende politieagenten voorbij.

Onmiddellijk verwijderden de drie mannen zich zover mogelijk van elkaar, gingen met hun gezicht tegen de muur staan en drukten er zich zo dicht mogelijk tegen aan.

Een minuut vol spanning ging voorbij; toen stierven de voetstappen van de agenten weer weg.

Sneller dan de gedachte werd de lange ladder over de lage tuinmuur geschoven en de drie mannen wipten er over, maar daartoe had Raffles eerst met behulp van een speciale schaar, die met rubber geïsoleerd was, de electrische draad moeten doorknippen, die langs de muur liep, doeltreffend verborgen door een lage, opstaande rand, maar toch zodanig aangebracht, dat men bij het overklommen die draad met de benen moest aanraken.

De ladder was zo lang, dat ze tot de bovenste verdieping reikte en slechts de geweldige kracht van Henderson maakte het mogelijk, het zware ding zonder al te veel gerucht te maken, op te richten.

Stil en vlug als katten, klommen de drie mannen de ladder op en in een oogwenk had Raffles het raam daarboven geopend, dat niet verzekerd was, zoals hij wel begrepen had. Wie zou op de gedachte komen, dat inbrekers zo stoutmoedig en politieagenten zo dom zou-

den zijn, om op de bovenste verdieping een huis binnen te dringen.

Raffles verloor geen tijd, maar voerde de beide anderen, door zijn nimmer falend instinct geleid, dwars door een duister vertrek naar een vrij brede gang liep die ten einde, daalde twee trappen af en had na enig zoeken de deur van de werkkamer van Darrell gevonden.

De heer des huizes was hier zeker zoeven nog geweest, want de deur was niet eens gesloten.

Terwijl Henderson en Brand, de revolvers in de vuist, de wacht hielden bij de deur, opende Raffles achtereenvolgens de brandkast, wat al heel gemakkelijk ging, daar Darrell, die zeker geheel verward was door de onverwachte boodschap van de Moloch, zijn sleutelbos op zijn bureau had laten liggen en waarna het bureau zelf geopend werd.

Uit de brandkast nam hij alles wat daar aan waarde lag, een bedrag van ruim 35.000 dollar, terwijl hij in een geheime lade van het bureau een aantal papieren vond, die vooral de politie groot belang zouden inboezemen en waarvan er enige in geheimschrift waren gesteld.

Hij deed deze papieren zorgvuldig bij elkaar in een enveloppe, stak ze in zijn binnenzak, ging toen op de telefoon toe, na zich eerst deugdlijk te hebben overtuigd, dat hij het toestel zonder gevaar voor zijn leven kon aanraken en belde het dichtsbijzijnde bureau van politie op.

Hij verzocht om acht mannen, die zich zo snel mogelijk moesten begeven naar het huis van mijnheer Thomas Darrell en daar moesten wachten totdat een inspecteur en twee mannen zich bij hen zouden voegen, die nadere inlichtingen zou verschaffen.

Hij hing de hoorn weer op het telefoontoestel met een tevreden gezicht, stak het geld in zijn zak, sloot de brandkast zorgvuldig en zei toen tot de beide anderen op fluisterende toon:

— Wacht de mannen op, breng ze langs dezelfde weg in huis, dan zal ik intussen naar de geheime doorgang zoeken.

Brand en Henderson verlieten het huis, thans door de voordeur, Raffles

klom opnieuw naar de bovenste verdieping en had na enig zoeken het geheime paneel gevonden.

Hij wist dat het daar zijn moest, en daarom vond hij het ook.

Maar toen klonken ook reeds de sluipende voetstappen van de agenten en het volgende ogenblik stonden er zeven manschappen en een brigadier keurig in de militaire houding voor hem, geflankeerd door Charles Brand en James Henderson, die er krانig genoeg uitzagen in hun nette uniformen.

— Twee woorden, brigadier, zei Raffles zacht. Wij zullen hier in het pakhuis ergens mijnheer Darrell aantreffen met de drie andere kapiteins van de bende van het « Kwade Oog ». Er valt niet aan te twifelen wie hij is; ik heb berichten van John Raffles. En als dat niet voldoende is, hier zijn de papieren, die elke twijfel opheffen. Geef die onmiddellijk aan de hoofdcommissaris en zeg dat ze gevonden zijn in de werkkamer van de man, die dit huis bewoont. Neem je revolver ter hand en loop zo zacht mogelijk, want zij zullen misschien wanhopig tegenstand bieden. En nu, voorwaarts, mars.

Hij ging het eerst door de geheime deur en achter hem volgden de agenten, de revolver in de vuist en zacht sluispend.

In het laatste pakhuis gekomen moest Raffles opnieuw even zoeken alvorens hij de tweede geheime deur had gevonden, maar ook deze bleef niet lang voor hem verborgen en nu daalden allen voorzichtig de houten trap af, die naar de expeditieruimten van het pakhuis voerde.

Zij moesten achter elkaar door de geheime, smalle gang lopen en Raffles, die vooraan liep, bereikte ook het eerst het schot achter het wandgordijn, waarachter hij duidelijk stemmen hoorde.

Hij had zijn zaklantaarn reeds ontstoken en na enig zoeken vond hij de uitstekende knop, die het schot terzijde deed schuiven.

— Opgepast mannen! riep hij en het volgende ogenblik stond hij midden in het kantoor.

Achter hem stormden Henderson,

Brand en de agenten binnen.

En zó verrast waren de kapiteins door deze plotselinge overval, dat zij zelfs niet aan tegenstand schenen te denken.

Maar op het ogenblik, dat de laatste hunner zou worden geboeid en weggevoerd, was deze met een sprong als van een tijger bij de schakelaar van het elektrische licht en draaide het uit.

Wel ontstak Raffles dadelijk zijn zaklantaarn, maar toen was de man reeds gevluht.

Die kapitein was Jim Dunlop, de gevreesde mededinger van de Moloch...

Maar de drie andere kapiteins, Darrell, Monkhouse en Arthur Burner werden gevankelijk weggevoerd en reeds een paar weken later was hun lot bezegeld, want Pete Carton, een echte lafaard, trachtte zijn eigen lot te verzachten door alles te vertellen wat hij omtrent de gevangenen wist, en dat was zo bezwarend, dat zij allen voor enige jaren achter de muren van een Staatsgevangenis verdwenen.

De hende van het « Kwade Oog » had een zware slag gekregen, maar vernietigd was zij helaas nog niet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Ram Doulak, de Indiër

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twifelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.